

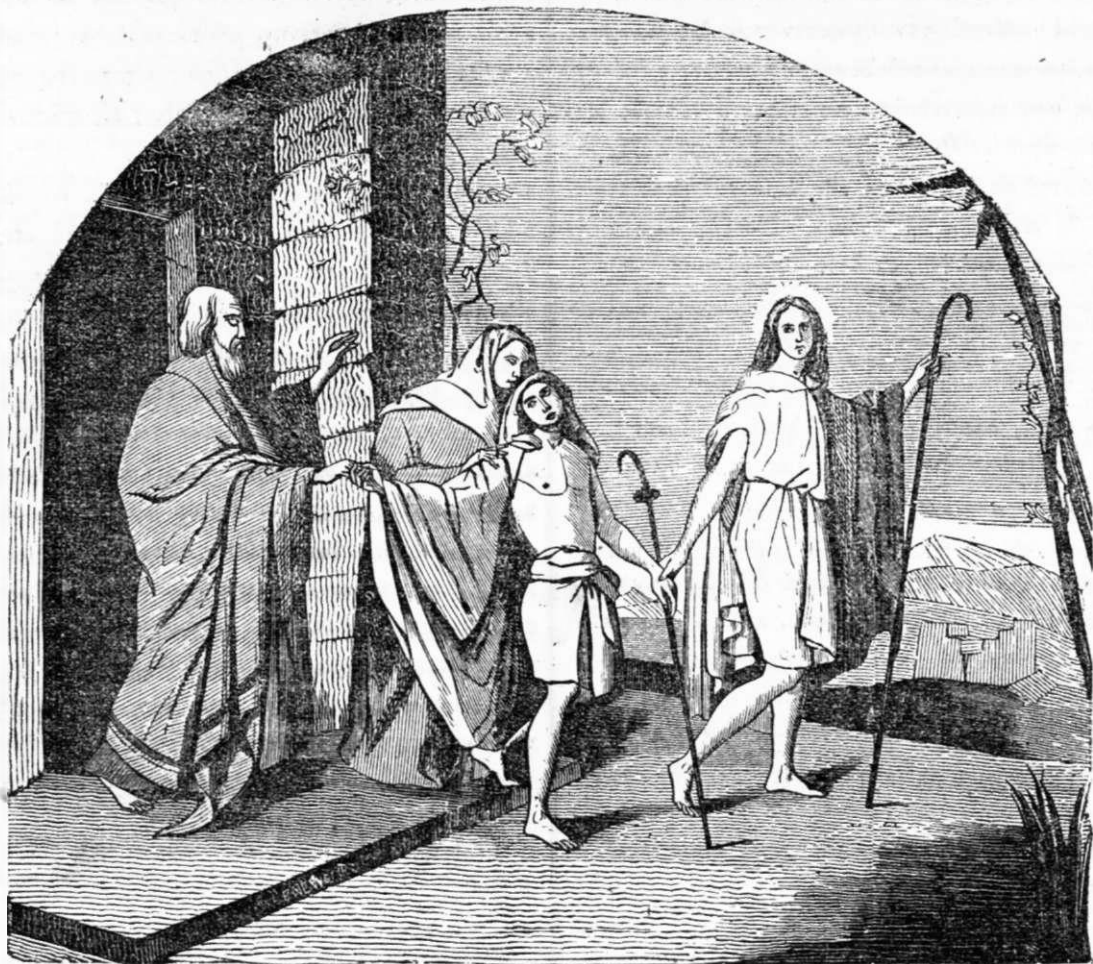
ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΙΝΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

Ἄριθ. 10.)

(1848. Ἀπρίλιος.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΩΒΙΤ.

• Πολλαί αι θλίψεις τῶν δικαίων· καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ῥήσεται αὐτοὺς ὁ Κύριος. (ψαλμ. λγ'. 20 Τωβίτ.)

Τῆς ἀληθείας ταύτης ἔχομεν μυρία παραδείγματα ἐν τῇ ἀγίᾳ Γραφῇ· καὶ ἐὰν πᾶς εὐσεβὴς καὶ δίκαιος ἔγραφε τὰς θλίψεις καὶ συμφορὰς αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἔσωσεν αὐτὸν ὁ Κύριος, καὶ ἐξεδίδοντο ὁμοῦ πᾶσι, πολλοὶ βεβαίως τόμοι ἦθελον πληρωθῆ ἀπὸ τοιούτων παραδειγμάτων· ἐνταῦθα ἀναφέρομεν τὸ τοῦ Τωβίτ, ὡς πολλοῦ λόγου ἄξιον, εἰς

τοὺς γονεῖς μάλιστα καὶ εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν. Ὁ Τωβίτ ἦτον ἐκ τῆς φυλῆς Νεφθαλεὶμ, ἐκ πόλεως Θίσθης ἐν τῇ Γαλλιλαίᾳ, πατρίδος τοῦ προφήτου Ἡλίας· ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὠνομάζετο Τωβιήλ Σαλμανασάρ, ἠχμαλωτίσθη δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων καὶ ἦχθη μετὰ τῶν συναιχμαλώτων εἰς Νινευτῆ, ὅπου ἔκαμνε πολλὰς ἐλεημοσύνας εἰς τοὺς ὁμοφύλους αὐτοῦ καὶ ὁμοεθνεῖς τοὺς συναιχμαλώτους. Ὅτε πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας ἀπεστάτησεν ἡ

φυλή αὐτοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ τῶν πατέρων αὐτῶν, ὁ Τωβίτ ἐμμένων πιστὸς ἐφύλαττε πάντα τὰ διατάγματα τοῦ Θεοῦ νόμου ἐν δὲ τῇ αἰχμαλωσίᾳ ἀξιοθεῖς τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως, καὶ ἰσχύων παρ' αὐτῷ, ἐδοθήκει κατὰ πάντα τοὺς ἐμοφύλους καὶ ὁμοειθεῖς. Ὅτε ὑπῆγεν εἰς Ῥάγα πόλιν τῆς Μηθίας, παρακατέθεσεν εἰς τὸν ἐκεῖ ἐνδεδειγμένον συμφολετήν Γαβαθῆλον δέκα τάλαντα ἀργυρίου (1). Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σαλμαναζάρ ἐδασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σενναχηρείμ, ὅστις ἐφάρτετο σκληρῶς καὶ τυραννικῶς πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἐκ θείας ὀργῆς κατεστράφη τὸ στρατεύμα αὐτοῦ εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἱερουσαλήμ ἐκστρατείαν ἐν τῷ διωγμῷ τούτῳ ὁ εὐσεβὴς Τωβίτ δὲν ἔπαυε τρέφων καὶ ἐνδύων ὅσους ἐδύνατο ἐκ τῶν ὁμοφύλων, πεινῶντας καὶ γυμνητεύοντας· καὶ ἂν ἔδλεπε τινὰ ἐρριμένον ἄταφον, διότι πολλοὺς ἀπέκτεινεν ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ ὁ ἀσεβὴς καὶ ἀπάνθρωπος βασιλεὺς, ἔθαπτεν αὐτόν. Μαθὼν δὲ ὅτι ὁ τυραννος ὀργισθεὶς διὰ τοῦτο, ἐμελλε νὰ θανατώσῃ αὐτόν, ἔφυγε· καὶ ἐδημεύθησαν πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ· δὲν ἔμενεν εἰς αὐτόν εἰμὴ Ἄννα ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ Τωβίας ὁ υἱός. Ἀφοῦ δὲ ὁ Σενναχηρείμ ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, καὶ ἐδασίλευσεν ὁ Σαρχεδάν, ἐπέστρεψε, καὶ ἀνεκτήσατο πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ.

Προβεδηκῶς δὲ ἦδη τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι παρακατέθεσεν εἰς τὸν Γαβαθῆλον τὰ δέκα τάλαντα ἀργυρίου, ἐκάλεσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Τωβίαν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν, « υἱέμου, ἐὰν ἀποθάνω, θάψον με » καὶ μὴ παραβλέψῃς τὴν μητέρα σου, διότι ἐν πολλῷ λῶϊ κινδύνοις σὲ ἐγέννησε καὶ σὲ ἀνέθρεψε· τίμα » αὐτὴν πάσαις τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, καὶ κάμνε τὸ ἀρεστὸν εἰς αὐτήν, καὶ μὴ λυπήθῃς αὐτήν » μηδέποτε. Ὅταν ἀποθάνῃ, θάψον αὐτήν ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ πληρίον μου. Ἐνθυμοῦ δὲ πάντοτε, υἱέμου, Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μὴ θελήσῃς νὰ ἀμαρτησῇς καὶ νὰ παραβῇς τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ. » Ποῦντες δικαιοσύνην πάσαις τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου καὶ μὴ περιπατήσῃς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ἀδι-

» κίας, διότι ἐὰν ἀκολουθῆς τὴν ἀλήθειαν, θέλεις εὐδοῦσθαι εἰς τὰ ἔργα σου· ἐκ τῶν ὑπαρχόντων σου κάμνε ἐλεημοσύνην· μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' οὐδενὸς πτωχοῦ, τότε καὶ ὁ Θεὸς δὲν θέλει ἀποστρέψῃ ἀπὸ σοῦ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Δῶρον ἀγαθὸν εἶναι ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου ἢ ἐλεημοσύνη εἰς πάντας τοὺς ἐλεημονας. Πρόσεχε, υἱέμου, ἀπὸ πάσης πορνείας. Λάβε γυναῖκα ἐκ τῶν ὁμοφύλων σου, οὐχὶ ξένην, μὴ οὕσιν ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ πατρὸς σου. Πρόσεχε, υἱέμου, εἰς πάντα τὰ ἔργα σου καὶ ἔσο σεμνὸς καὶ φρόνιμος εἰς πᾶσαν συναναστροφὴν σου. Ζῆτει συμβουλήν παρὰ παντός φρονίμου. Ἐν παντὶ καιρῷ δοξάζε Κύριον τὸν Θεὸν καὶ ζῆτει παρ' αὐτοῦ νὰ σὲ ὀδηγῇ εἰς ὁδοὺς εὐθείας. Ἐνθυμοῦ, υἱέμου, τὰς παραγγελίας μου, καὶ ἄς μὴ ἐξελειφῶσιν ἐκ τῆς καρδίας σου. Καὶ τὴν ὥραν φανερώσω εἰς σὲ τὰ δέκα τάλαντα, τὰ ὁποῖα παρακατέθεσα εἰς τὸν Γαβαθῆλον ἐν Ῥάγοις τῆς Μηθίας. Μὴ φοβοῦ, τέκνον, ὅτι ἐπτωχεύσασθε· πολλὰ ὑπάρχουσιν εἰς σὲ, ἐὰν φοβῆσαι τὸν Θεόν, καὶ ἀπέχῃς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, καὶ κάμνης τὸ ἀρεστὸν εἰς αὐτόν κτλ. »

Εὐρῶν δὲ ἄνθρωπον Ἀζαρίαν ὀνόματι, ὅστις ἦτο ἄγγελος Κυρίου ὑπὸ μορφῇ ἀνθρώπου, περὶδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, διὰ νὰ τὸν ὀδηγήτῃ εἰς τὸ Ῥάγα. Ἡ μήτηρ τοῦ Τωβίου ἔκλαιε πικρῶς, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀφήτῃ τὸν υἱὸν αὐτῆς· ἀλλ' ὁ Τωβίτ ἔπεισεν αὐτήν, καὶ ἐναθάρρυνε λέγων, « μὴ ἀνησυχεῖς, ἀδελφὴ· οἱ ὀφθαλμοὶ σου θέλουσιν ἰδεῖ αὐτόν· διότι ἐκεῖ ἔχει ἀγαθὸν συνοδοιπόρον, καὶ θέλει εὐδοκῆσθαι, καὶ θέλει ἐπιστρέψῃ υἱαίνων ».

Ἐφθασαν τέλος πάντων εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὡς ἐκλήσιασαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ῥαγουήλ, φίλου καὶ Θεοῦ τοῦ Τωβίτ, ὑπήντησεν αὐτοὺς Σάρβρα ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, καὶ ἐχαιρέτησεν αὐτούς, καὶ αὐτοὶ ἐκείνην, καὶ εἰσήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν πατριαν οἰκίαν. Καὶ ἰδὼν ὁ Ῥαγουήλ τὸν Τωβίαν, εἶπε πρὸς Ἐδναν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, πῶς ἠμείβετο ὁ νέος μετὰ τὸν Τωβίαν τὸν ἀνεψιὸν μου, μὴ γνωρίζων ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Τωβίτ, καὶ ἠρώτησεν αὐτοὺς ὁ Ῥαγουήλ λέγων, πόθεν εἴσθε, ἀδελφοί; Καὶ εἶπον, εἰμεθα ἐκ τῶν Νεφθαλιμαίων τῶν αἰχμαλώτων τῶν ἐν Νινευῇ. Καὶ εἶπε, γνωρίζετε τὸν Τωβίτ τὸν ἀνεψιὸν μου; οἱ δὲ εἶ-

πον γνωρίζομεν, καὶ ἐπανελάθεν ἐρωτῶν, ὑγιαίνει; Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν, ἡ καὶ ὑγιαίνει· τότε εἶπεν ὁ Τωβίτ, πατήρ μου εἶναι. Ἀκούσας τοῦτο ὁ Ῥαγουήλ, ἀνεπήδησε, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν, καὶ ἔκλαυσε, καὶ ἠλόγησεν αὐτόν· καὶ Ἐδνα ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ Σάρβρα ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἔκλαυσαν, καὶ ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς ἐν χαρᾷ μεγάλη καὶ ἠτοιμάσαν τράπεζαν.

Ἄλλ' ὁ ὀδηγὸς τοῦ Τωβίου, ὁ φαινόμενος Ἀζαρίας, εἶχεν εἰπεῖ πρὸς αὐτόν καθ' ὁδὸν περὶ τῆς Σάρβρας τῆς θυγατρὸς τοῦ Ῥαγουήλ, ὅτι θέλει προβάλλει πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς· περὶ γάμου· ἐξέφρω, εἶπεν ὅτι κατὰ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσῆ δὲν θέλει δώσει τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς ἄλλον. Τότε λοιπὸν ἐν τῇ ὑποδοχῇ εἶπεν ὁ Τωβίτ πρὸς τὸν Ἀζαρίαν, λέγων, ἀδελφὲ, περὶ τοῦ πράγματος τὸ ὅποῖον μοι εἶπες καθ' ὁδόν· καὶ ἄς ἐκτελεσθῇ· Καὶ ὅτε ἤκουσεν ὁ πατήρ τῆς Σάρβρας τοὺς περὶ γάμου λόγους τοῦ Ἀζαρία, εἶπε πρὸς τὸν Τωβίαν, φάγε, τέκνον μου, καὶ πίε, καὶ ἀναπαύθητι· εἰς σὲ ἀνήκει, ἡ θυγάτηρ μου. Ὁ δὲ Τωβίτ εἶπε, δὲν θέλω γευθῆ πρὶν ἐκτελεσθῇ τὸ παραθεῖν ὡρισμένον· καὶ οὕτως ἐτελείσθη ὁ γάμος κατὰ τὸν νόμον· καὶ εὐχῆθη ὁ Τωβίτ μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Σάρβρας λέγων, εὐλογητὸς εἶσαι ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ εὐλογητὸν τὸ ὄνομα σου τὸ ἅγιον καὶ ἔνδοξον εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἄς σὲ δοξολογῶσιν οἱ οὐρανοὶ, καὶ πάντα τὰ κτίσματά σου. Σὺ ἐπλασας τὸν Ἀδὰμ, καὶ ἔδωκας εἰς αὐτόν βοηθὸν τὴν Ἐδνάν· ἐκ τούτων ἐγεννήθη τὸ ἀνθρώπινον γένος. Σὺ εἶπας, δὲν εἶναι καλὸν νὰ ἦναι ὁ ἄνθρωπος μόνος· ἄς κάμωμεν εἰς αὐτόν βοηθὸν ὅμοιον αὐτοῦ. Καὶ τώρα, Κύριε, ἐγὼ δὲν λαμβάνω ταύτην τὴν ἀδελφὴν μου διὰ πορνείαν, ἀλλὰ ἐπ' ἀληθείας· ἐλέησόν με, καὶ ἀξιώσόν με, νὰ συγκαταγερῶ μετ' αὐτῆς. Καὶ ἐκείνη εἶπε μετ' αὐτοῦ, Ἀμήν »

Τότε ἐκάλεσεν ὁ Τωβίτ τὸν Ἀζαρίαν, καὶ εἶπεν, Ἀζαρία ἀδελφὲ, λάβε μετὰ σεαυτοῦ ἓνα ὑπηρέτην καὶ δύο καμήλους, καὶ ὑπάγε πρὸς τὸν Γαβαθῆλον εἰς τὰ Ῥάγα τῆς Μηθίας, καὶ φέρε μοι τὸ ἀργύριον, καὶ αὐτόν φέρε εἰς τὸν γάμον. Ἀφοῦ ἐπέστρεψεν ὁ Ἀζαρίας φέρων τὸ ἀργύριον εἰς τὸν Ῥαγουήλ, συνευφράνθησαν· καὶ μετὰ τὰς ἡμέρας τοῦ γάμου ἀνησυχῶν ὁ Τωβίτ περὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, παρεκάλεσεν ἐπιμόνως τὸν πενθερὸν αὐτοῦ νὰ εὐλογήσῃ αὐτοὺς, διὰ νὰ ἀπέλωσι· τότε ὁ Ῥαγουήλ ἔδωκεν εἰς αὐτόν

Σάρβραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἡμῖν τῶν ὑπαρχόντων, δούλους, καὶ κτήνη, καὶ ἀργύρια, καὶ εὐλόγησας αὐτοὺς, ἐξαπέστειλε, λέγων, « ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ νὰ σᾶς εὐδώσῃ, τέκνα μου! καὶ πρὸς τὴν θυγατέρα, τίμα τοὺς πενθεροὺς σου, θυγάτηρ μου, αὐτοὶ εἶναι τώρα γονεῖς σου καὶ ἐφίλησεν αὐτήν, καὶ ἡ Ἐδνα ἡ μήτηρ τῆς Σάρβρας εἶπε πρὸς τὸν Τωβίαν, ἀδελφὲ ἀγαπητέ, ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ νὰ σὲ ἀποκαταστήσῃ, καὶ νὰ σοὶ δώσῃ νὰ ἴδῃς τέκνα ἐκ Σάρβρας τῆς θυγατρὸς μου, διὰ νὰ εὐφρανθῶ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· καὶ ἰδοὺ παραδίδω εἰς σὲ τὴν θυγατέρα μου παρακαταθήκην, μὴ λυπήσῃς αὐτήν. Μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησεν ὁ Τωβίτ δοξάζων τὸν Θεόν. Καὶ ὅτε ἐφθασαν εἰς Νινευῆ, προσδραμύσα Ἄννα ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἔπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς λέγουσα, σὲ εἶδοι, υἱέμου, ἀπὸ τοῦ νῦν ἄς ἀποθάνω· καὶ ἔκλαυσαν ἀμφότεροι. Καὶ Τωβίτ δὲ ὁ πατήρ αὐτοῦ, ὅστις ἦτο τυφλός, ἀναθλέψας τὴν ὥραν ἐκαίνην ἐκ θείας δυνάμεως, καὶ ἰδὼν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἔπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ κλαίων, καὶ εἶπεν, εὐλογητὸς εἶσαι, Θεέ, καὶ εὐλογητὸν τὸ ὄνομα σου εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ εὐλογημένοι πάντες οἱ ἄγιοι σου ἄγγελοι, ὅτι ἐμαστέρωσας καὶ ἠλέησάς με, ἰδοὺ βλέπω Τωβίαν τὸν υἱόν μου. Καὶ πλησιάσας εἰς τὴν νόμφην αὐτοῦ, κατεφίλησε καὶ κατηλόγησεν αὐτήν. Καὶ ἐώρτασαν τὸν γάμον μετ' εὐφροσύνης ἑπτὰ ἡμέρας. Ὁ δὲ Ἀζαρίας, ὅστις ἦτο ἄγγελος Θεοῦ ὑπὸ μορφῇ ἀνθρώπου, εὐλόγησας αὐτοὺς, ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτῶν πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ὁ Τωβίτ λοιπὸν συζῶν μετὰ τῆς Σάρβρας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐσεβείᾳ ἠύτηχε· καὶ εἰς εὐτεκνίαν καὶ εἰς πᾶν ἀγαθόν· ὑπέργηρος δὲ ὢν ἦδη ὁ πατήρ αὐτοῦ, ἐκάλεσεν αὐτόν καὶ τοὺς ἔξ υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν, υἱέμου, ἰδοὺ ἐγὼ ἐγήρασα καὶ εἶμαι εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου. Λάβε τοὺς υἱοὺς σου, καὶ ἀπελθε εἰς τὴν Μηθίαν, καὶ μένε ἐκεῖ, διότι ἡ πόλις αὕτη ἡ Νινευῆ μέλλει νὰ καταστραφῇ. Φύλαττε δὲ τὸν νόμον τοῦ Κυρίου καὶ τὰ προστάγματα αὐτοῦ· καὶ ἔσο πάντοτε φιλελεμῶν καὶ δίκαιος· θάψον με μετὰ τῆς μητρὸς σου. Ταῦτα λέγων ἐπὶ τῆς κλίνης ἐτελεύτησε ζήσας ἑκατὸν δύο ἔτη, καὶ ἔθαψεν αὐτόν ὁ Τωβίτ ἐνδοξῶς, καὶ τὴν μητέρα τελευτήσασαν ἔθαψε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα λαβὼν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τοὺς υἱοὺς καὶ ἐκγόνοὺς ἀ-

(1) Τὸ ἀργύριον τάλαντον ἀναλογεῖ μετὰ περίπου 342 λίρας Ἀγγλικῆς, 3 Σελίνα, καὶ 9 Δηνάρια· τὸ δὲ χρῆσθαι μετὰ 5,475 λ.

πῆλθεν εἰς Ἐκβάτανα πρὸς Ῥαγουήλ τὸν πενθερὸν αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ ἐγήρασεν ἐντίμως, καὶ ἔθαψε τοὺς πενθεροὺς αὐτοῦ ἐνδόξως, καὶ ἐκκληρονόμησεν αὐτοὺς, καὶ ἀπέθανεν ἐννεηκόντα ἐννέα ἔτων.

(ὑπὸ Ν. Βάμβα).

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἀλέξανδρος Πούσκιν.

Ο ποιητὴς οὗτος ἐγεννήθη ἐν Πετρούπολει ἐν ἔτει 1799. ἐκπαιδευθεὶς δὲ εἰς τὸ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ταύτῃ αὐτοκρατορικὸν Λύκειον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν υποθέσεων ἐν ἔτει 1817, ἀπεβίωσε δὲ ἐν ἔτει 1837, συγγράψας ᾠδὰς, ὕμνους, σατύρας καὶ διάφορα ἄλλα ποιήματα, μεταξύ τῶν ὁποίων διαπρέπει τὸ ἥρωϊκὸν αὐτοῦ ποίημα ἐπιγραφόμενον ὁ *Ῥουσλάρος καὶ ἡ Λουδμίλα*, διακρινόμενον διὰ τὸ ὕψος τῆς φαντασίας, τὰς φαιδρὰς καὶ θελκτικὰς περιγραφὰς, τὰς ποικίλας ἀλληγορίας καὶ ἄλλας ποιητικὰς καλλονὰς, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὸ γλαφυρὸν, ἀφελές, καὶ εὐχαρι τοῦ λεκτικῆς τοῦ συγγραφέως ἢ δὲ ὑποθέσεως τοῦ ποιήματος τούτου εἶναι ἢ ἀκόλουθας.

Ο Βλαδίμιρος μέγας πρίγκιψ τοῦ Κιέβου, μέλλων νὰ νυμφεύσῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λουδμίλα μετὰ τοῦ πρίγκιπος Ῥουσλάου εὐγενεῖς Ῥώσσοι, δίδει λαμπρὸν συμπόσιον οἱ προσκεκλημένοι πίνουσι τὸ χρυσόφρον ὕδρῳ μέλι εἰς ἀργυρὰ ποτήρια καὶ εὐθυμοῦσιν ἀκροαζόμενοι τὸν μουσηγέτην Βοϊάν, τὸν ἐπωνομασθέντα ἀγρόνα τῶν παλαιῶν χρόνων, ὅστις κρούων τὴν κινυράν αὐτοῦ ἐξυμνεῖ τὴν ὠραιότητα τῆς Λουδμίλας καὶ τὴν ἀνδρίαν τοῦ Ῥουσλάου· ὁ δὲ ἄγχιος Ῥογδάης, ὁ ἠδυπαθὴς Κατμήρης, καὶ ὁ γελοῖος Φαρλάρος, οἱ τρεῖς ἀντίζηλοι τοῦ ἥρωος Ῥουσλάου, παρευρίσκονται ἐπίσης εἰς τοὺς γάμους, ἀλλὰ κατηφεῖς, σκυθρωποὶ καὶ ἀπηλπισμένοι. Τὸ συμπόσιον τελειώνει, καὶ οἱ μὲν προσκεκλημένοι ἀναχωροῦσιν, οἱ δὲ συγγενεῖς ὀδηγοῦσι τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον αἵφνης τρομερὰ βροντὰ μνησθῆναι τὸν πλησίον καταπεσόντα φρικτὸν κεραυνὸν, ὁ δὲ μάγος Τσερνομόρος περιεκαλυμμένος ὑπὸ πυκνοῦ νέφους εἰσέρχεται εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ ἀρπάζει τὴν Λουδμίλαν. Ὁ Βλαδίμιρος μαθὼν τὴν συμφορὰν ταύτην προτρεχθεὶς ὄλους τοὺς εὐγενεῖς νέους καὶ διατάττει αὐτοὺς νὰ καταδιώξωσι τὸν ἀσπαγα, ἀλλὰ θέλων νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ῥουσλάον, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν νέαν αὐτοῦ σύζυγον, ὑπεσχεθῆ νὰ νυμφεύσῃ τὴν Λουδμίλαν μετ' ἐκείνου, ὅστις ἐλευθερίως ἐπαναγῆγη αὐτήν.

Ο Ῥουσλάος καὶ οἱ τρεῖς ἀντίζηλοι αὐτοῦ Ῥογδάης, Κατμήρης καὶ Φαρλάρος, καθὼς καὶ οἱ γενναιότεροι νέοι τοῦ Κιέβου ἐξέρχονται πρὸς ἀνέρες τῆς Λουδμίλας, ἀλλ' ἕκαστος αὐτῶν ἀκολουθεῖ ἀλλοίαν ὁδὸν ὁ ἥρωος τοῦ ποιήματος Ῥουσλάος ἀπαντᾷ ἀμυδρῶς φωτιζόμενον σπήλαιον, εἰσέρχεται καὶ εὐρίσκει πολὺν γέροντα, ὅστις ὑποδεχθεὶς τὸν ἥρωα εὐμενῶς διηγεῖται εἰς αὐτόν, ὅτι ἡ Λουδμίλα ἠπάγη ὑπὸ τοῦ Τσερνομόρου καὶ ὁ μὲν ἥρωος ἀπελπίζεται, ὁ δὲ γέρον παραμυθθεὶς αὐτὸν ἀναπειθων ν' ἀναπαυθῆ ἀλλ' ὁ Ῥουσλάος κατατροχώμενος ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῆ, παρακαλεῖ τὸν ἐρημίτην νὰ διηγηθῆ τὰ ἴδια αὐτοῦ συμβάντα.

Τὴν μετάρρσιν τοῦ ἐπεισοδίου τῆς διηγήσεως ταύτης ἐκρίναμεν κατάλληλον νὰ καταχωρήσωμεν ἐνταῦθα.

ἹΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΛΑΝΔΟΥ ΠΟΙΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΚΛΗΡΑΣ ΝΑΪΝΑΣ.

(Ἐπεισόδιον τοῦ ποιήματος τοῦ Ῥουσλάου καὶ τῆς Λουδμίλας ὑπὸ Ἀ. Πούσκιν)

Ἐγεννήθη ἐν τῇ ἀγροβώτῃ Φιλλανδίαν. ὅτε δὲ ἀναγεννῶνται τὰ χόρτα τῆς ἀνοιξέως, ἔχων ἀκόλουθον πιστὸν κύνα, ὠδήγουν πάντα τὰ ποιμνία τῶν γειτονικῶν μου χωριῶν εἰς τὰ ἀγνωστα τοῖς ἀνθρώποις λειβάδια τῆς χώρας ἡμῶν.

Ἠγάπων τὴν ἀφροντισίαν τοῦ ποιμενικοῦ βίου, τὰ δάση καὶ τοὺς ἀποκρήμνους καὶ σπηλαιώδεις βράχους, αἱ δὲ καθαρὰ ἠδοναὶ ἔθελλον τὴν ἀθωότητά μου· τί νὰ σέ εἶπω! ἤμην εὐτυχὴς καὶ ἐμακάριζον τὴν ἀγροικίαν μου πτωχίαν. Ἄλλ' ἔκτοτε, ὀπόσας συμφορὰς ὑπέφερα! ἀκουσόν με.

Ἡ Ναΐνα, νέα ὠραία καὶ σώφρων, ἐκαλλώπιζε τὸ χωρίον μου, ἐκάστη δὲ αὐγὴ εὐρισκεν αὐτὴν ὠραιότεραν, ὡς τὸ κοσμοῦν τὰς ἐρήμους ἀνθος. Ὁδηγῶν δὲ ποτε τὰ πρόβατά μου διὰ τοῦ παθητικοῦ ἤχου τῆς σύριγγός μου εἰς πλησιόχωρον δάσος, ἐλέπω αἴφνης ἐπὶ τοῦ χείλους ὀρητικοῦ χειμάρρου ὠραίαν κόρην πλέκουσαν στέφανον. ἦτον ἡ Ναΐνα.

Ὁφείλον νὰ φύγω . . . ἀλλὰ τρέμων καὶ τεταραγμένος πλησιάζω, ἡ τὸλμη μου ὅμως ἀντημείφθη διὰ τῆς γενέσεως ὀλεθρίου αἰσθήματος, τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἔρωτος, τῆς συνοδευούσης αὐτὸν εὐπιστίας, τῶν βασάνων καὶ τῶν γοητευτικῶν αὐτοῦ θελήτρων.

Ἐξ μῆνας ἔκρυπτον ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ μυστήριον τῆς φλογός μου· ἀλλ' ἡ περιπλέον κατάσχεσις αὐτοῦ ἠρέθιζε τὸν πόνον μου, καὶ τέλος πάντων πα-

θητικὴ ὁμολογία ἐπρόδωκεν εἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν μου· ἀλλ' ἡ Ναΐνα, ὑπερήφανος διὰ τὰ θέλητρα αὐτῆς, ἔψευσε διὰ περιφρονήσεως τὰς ἐλπίδας μου εποιημένην, μὲ λέγει μετ' ἀδιαφορίας, δυστυχῆ ποιημένην, ὄχι! δὲν σέ ἀγαπῶ.»

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐξεληθούσα ἀπόφραξις, ἐκ δὲ ταύτης τῆς στιγμῆς ἀπέπηθ' δι' ἐμὲ ἡ εὐτυχία· ἐθεώρουν τὰ πάντα μετὰ σκυθρωποῦ καὶ ἀγρίου βλέμματός· οὔτε δὲ ἡ θέα τῶν δασῶν, οὔτε τὰ ἄσματα τοῦ γεωργοῦ, οὔτε τὸ ψιθύρισμα τῶν ὑδάτων, οὔτε ἡ πατρικὴ καλύβη, ἀλλ' οὔτε αὐτὴ ἡ φιλία, τὸ παρηγορητικὸν ὑποστήριγμα τῶν δυστυχῶν, ἠδύναντο νὰ καταπραῦνωσι τὸ ὀλέθριον πάθος μου. Αἱ ἡμέραι μου ἐφθείροντο! καταναλωθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἐνόμισα νὰ καταδαμάσω αὐτὴν ἐγκαταλιμπάνων τὰς πεδιάδας τῆς Φιλλανδίας.

Τὸ δέλεαρ τοῦ χρυσοῦ εἶχεν ἀπατήσει τὰς ψυχὰς τῶν κατοίκων τῶν ἐκτεταμένων ἐρημῶν μας· συνήνθη μετὰ τινῶν ἐθελοντῶν ἀλιείων διὰ νὰ τρέξω τὸ ταραχώδες στάδιον τοῦ πολέμου· ἔλεγον καθ' ἑμαυτὸν «διὰ τῆς δόξης τῶν ὀπλων θέλω καταδαμάσει τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς Ναΐνας» οἱ ἀποχαιρετισμοὶ τῶν συνοδοιπόρων μου ἐπλήρωσαν τὸν ἀέρα, καὶ τὰ πλοῖα ἡμῶν σχίζοντα ἐλαφρῶς τὰ κύματα ἔπλεον ἐπὶ τῆς ἀέθου τῶν θαλασσῶν.

Δέκα ὀλόκληρα ἔτη, υἱέμου, ἐποτίσαμεν τὸ ξένον ἔδαφος διὰ χειμάρρων αἵματος· μεθυσμένος ὑπὸ τὸλμης εἰς τὴν ὄψιν τοῦ κινδύνου, ἀπατῶν τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν ἐχθρῶν, ἐπροκάλουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν τύχην, καὶ ἐκλόνιζον τὴν ἰσχύν τῶν ὑπερηφάνων βασιλέων· τὰ δὲ τάγματα αὐτῶν φοβούμενα τὴν ἀνδρίαν μου διεσκορπίζοντο φεύγοντα ἐνώπιον τοῦ σιδήρου τῆς Ἄρκτου.

Συμεμεριζόμενη μετὰ τῶν συνεταίρων μου τὰ λάφυρα καὶ τὴν δόξαν, ἡ φήμη ἐξύμνει τὰ ἀνδραγαθήματα ἡμῶν καὶ οἱ νικηθέντες προσεκαλοῦντο μετὰ τὴν μάχην καὶ ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰ ταραχώδη ἡμῶν συμπόσια. Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ταραχῆς τῶν ὀπλων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἠδονῶν καὶ τῶν χαρμωδῶν εὐθυμιῶν ἡμῶν, πικρὰ δάκρυα ἔχυσαν πολλάκις ἡ ἀυστηρότης καὶ τὰ θέλητρα τῆς Ναΐ-

νας ἦταν ἐγκεχαραγμένα εἰς τὴν ἐρωτόπληγα καρδίαν μου· ὑποχωρῶν δὲ τέλος πάντων εἰς τὴν ἀνυπομονησίαν μου, ἐκραξά ποτε «ὄς ἀναχωρήσωμεν, ἀνδρεῖοι φίλοι, ἱκανῶς ἐγνώρισα τὴν σταθερότητά σας, εἰς ὀλίγας ἡμέρας θέλωμεν κρεμάσει ἀπὸ τῶν ἀγαπητῶν ἡμῶν ἐστιῶν τὴν λόγχην, τὸ τόξον καὶ τὴν ῥομφαίαν. «Οἱ συνεταῖροί μου πολεμισταὶ εἰσέηκουσαν τὴν πρόσκλησίν μου ταύτην, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὰ πλοῖα ἡμῶν ἴδομεν μετ' ὀλίγον μακρόθεν τὰς ἀκτὰς τῆς ἀγαπητῆς πατρίδος.

Θελκτικαὶ ἀναμνήσεις, αἵτινες διεσκορπίζετε τὴν μελαγχολίαν μου! ὄχι! ὄχι! δὲν εἴσθε πλέον κολακευτικὴ ἀπάτη· σέ ἔδλεπον κοιτῆς τῆς νεότητός μου, σέ ἔδλεπον καὶ ἐπίστευσα τὴν εὐτυχίαν μου! μετ' ὀλίγον ἔθισα πρὸ τῶν ποδῶν τῆς σκληρᾶς ὠριότητος, χρυσίον, μαργαρίτας, πολυτίμους λίθους καὶ τὴν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἐχθρῶν θεβαμμένην ῥομφαίαν μου, καὶ ὀμιλῶν πρὸς αὐτὴν ἔτρεμον ἐνώπιον αὐτῆς, ὡς ὁ αἰχμάλωτος τρέμει ἐνώπιον τοῦ νικητοῦ αὐτοῦ. Τὰ λαμπρὰ ταῦτα δῶρα ἐθάμβωσαν τοὺς ὀφθαλμούς τῶν νεανίδων τοῦ χωρίου καὶ ἐκάστη αὐτῶν φθονοῦσα τὴν προσφορὰν μου ταύτην ἐθεώρει μετὰ περιέργου βλέμματός τὰ πλούσια δῶρα μου, ὅτε ἡ Ναΐνα διακόπτουσα τέλος τὴν σιωπὴν καὶ φεύγουσά με, ἠήρως, μὲ λέγει μετ' ἀδιαφορίας, ἀνδρεῖε ἠήρως, ὄχι! δὲν σέ ἀγαπῶ.»

Εὐτυχῆς, υἱέ μου, εὐτυχῆς ὁ ἀγνοῶν τὰ βάσανα τοῦ ἀπερρήμμένου ἔρωτος. Αἱ ψυχραὶ περιφρονήσεις ἐκείνης, τὴν ὁποίαν λατρεύεις, δὲν σέ ἠρέθισαν ποσῶς κατὰ τοῦ ἔρωτος, καὶ μ' ὄλον τοῦτο ὁ πόνος σέ κατατῆκει, ἡ δυστυχία σου σέ φαίνεται ἀνυπόφορος, καὶ ἐπιθυμοῖς νὰ ἀποθάνης, ἀν καὶ ἡ καρδία σου γνωρίζῃ ὅτι ἀνταγαπᾶται· ἀλλ' ἐγὼ, γέρον καὶ μὴ ἀγαπώμενος ὑπ' οὐδενός, ἐπιβεβαρωμένος ὑπὸ τῶν ἔτων, κεκυφὼς ὑπὸ τὸ γῆρας, βαδίζω πρὸς τὴν τελευταίαν μου στιγμὴν, σκάπτων τὸν τάφον μου διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν· ἀν δὲ καὶ ὁ θάνατος μὲ ἐπαπειλεῖ καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ἐάν ποτε ὁ νοῦς μου ἀναπολήσῃ τὰς μακρὰς θλίψεις μου καὶ τὰς σκληρὰς δυσσχεσίας μου, τότε, ὦ Ῥουσλάνε, βαρὺ δάκρυον βρέχει τὴν πολιάν μου καὶ ματαίως φεύγω τοὺς

λογισμούς μου· εἰς ἐξ αὐτῶν μὲ καταδιώκει ἀκαταπαύστως.

Εἰς τὸ βάθος πυκνοῦ καὶ ζοφώδους δάσους, ἄγνωστοί τινες γέροντες συνηθροίζοντο καὶ ὑπὸ τὴν προστατίδα σκιάν τῆς νυκτὸς παρεδίδοντο εἰς τὰς ἐργασίας μυστηριώδους τέχνης· ὁ θάνατος, ἡ ζωὴ, ἡ δόξα καὶ ὁ ἔρωσ, τὰ πάντα ὑπέκουσιν εἰς τὴν τρομερὰν αὐτῶν φωνήν, τὸ δὲ ἀδιάβατον κάλυμμα τοῦ μέλλοντος πίπτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν· εἰς τὸ σκοτεινὸν τοῦτο καταγώγιον, εἰς τὰς μαγείας τῶν γέροντων τούτων, ἔτρεξα ἐπικαλούμενος τὴν ἰσχυρὰν αὐτῶν δύναμιν διὰ νὰ ἀφοπλίσω τὴν ψυχρὰν ἀδιαφορίαν τῆς βασανίζουσας με ὠραιότητος.

Παραδεχθεὶς καὶ διδασκόμενος τὴν πολυμαθῆ αὐτῶν ἐπιστήμην, κατέτριβον παρ' αὐτοῖς, υἱέ μου, τὴν ζωὴν μου, τὰ δὲ ἔτη ἐπεσωρεύοντο ἐπ' ἐμοῦ· ἐλησμόνουν ἐμαυτόν. . . ὅτε δὲ τέλος φωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς ἐπιστήμης ἐγνώρισα τὰς κεκρυμμένας πτυχὰς τῶν μεγαλητέρων μυστηρίων, καὶ ἠδυνάμην νὰ ἐπικαλεσθῶ τοὺς δαίμονας· ἔρωσ, ἔρωσ, ἔκραξα, ἡ εὐτυχία μου ἐτοιμάζεται, ναί! Ναίνα, θέλω σὲ ἀπολαύσειν. Τὸ ἐπίστευον, ἀλλὰ τὸ θάρβαρον πεπωμένον ἑξαπατῶν τὰς εὐχὰς μου μὲ ἐνέπαιξε· σκληρῶς.

Μεθυσμένος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ἤρχισα τοὺς ἐξορκισμούς μου εἰς μεμονωμένον τόπον· τολμηρὸς ἐφάμιλλος τοῦ Τσερνομόρου, ἔκραξα εἰς βοήθειάν μου τοὺς δαίμονας· ἀφῆνης ἀκούω τρομερὰς βροντὰς, ὁ καταπίπτων κεραυνὸς διασχίζει τὸν ὀρίζοντα, οἱ ἀνεμοὶ συρίζουσι, λαίλαπες ὑψοῦνται καὶ ἡ γῆ τρέμει ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Νομίζω ὅτι ἔφθασεν ἡ ἐπιθυμητὴ στιγμή . . . ἀλλὰ τί βλέπω; μικρὰν τινα γραίαν τῆς ὁποίας ἡ δυσειδὴς μορφή ἦτον ἀπερίγραπτος· εἶχε σῶμα σκελετωδές, τρίχας λευκάς, ράχιν καμπύλην, μύτην ὀξεῖαν, κόρας τῶν ὀφθαλμῶν συστρεφομένας, δέρμα ὑπόξανθον καὶ κεφαλὴν τρέμουσαν· ἐνὶ λόγῳ ἦτον ἡ εἰκὼν τῆς φθίσεως.

Ἦτο τάχα ὄνειρος, ἡ ἀπάτη τῆς φαντασίας μου; ὄχι! ἦτον ἡ Ναίνα! . . . εἰς τὴν θέαν ταύτην ὁ νοῦς μου ἐταράχθη, ἔφριξα καὶ ἐσιώπων. . . τέλος, ὦ Ρουσλάνε, ὑπερνικῶν τὸν τρόπον μου, ἔκραξα μετὰ δακρύων, ὦ Ναίνα, εἶναι τοῦτο δυνατόν;

εἶσαι σύ; ὦ Ναίνα, τί ἐγιναν τὰ θέλγητρά σου; διὰ τὴν θλίψιν μου ταύτην ὀφείλω τάχα νὰ γογγύσω κατὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις διέταξε τὴν φρικαλέαν ταύτην μεταβολήν; ἢ καθ' ἐμαυτοῦ, διότι εἶχα ἀφήσει τὴν ἀχάριστον ἐρωμένην μου! εἰπέ με, παρῆλθε πολὺς καιρὸς ἐκ τῆς ἡμέρας ταύτης; ἀφ' οὗτου ὁ ζωηρὸς μου ἔρωσ

«Παρῆλθον σωστὰ τεσσαράκοντα ἔτη, ἀπεκρίθη ἡ λευκοθριξὶς νύμφη· αἴ! ἀφ' οὗτου δὲν εἶδομεν ἀλλήλους, ὁ χρόνος μετήλλαξε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν μου· εἶμαι ἐβδομηκοντούτις· ὑπόφερε λοιπὸν τὴν περίστασιν ταύτην μετ' εὐθυμίας· καὶ σὺ δὲν εἶσαι πλέον νέος καὶ τοῦτο με παρηγορεῖ· καὶ ἐάν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, ἡ νεότης εἶναι κούφη, καὶ τὸ νὰ γηράσῃ τις ὀλίγον δὲν εἶναι δυσάρεστον· γνωρίζω καλῶς, φίλε μου, ὅτι τὸ πρόσωπόν μου δὲν ἔχει πλέον τὴν λάμψιν τῶν ῥόδων τῆς ἀνοίξεως, αἱ χάριτες τῆς νεανικῆς ἡλικίας μὲ ἀπεχαιρέτησαν, ἡ μύτη μου μακρύνεται, ἐγινεν ὀξεῖα καὶ δὲν ἔχω πλέον ὀδόντας, ἀλλ' ἔχω μέσον δι' οὗ νὰ σὲ ἀρέσω, καὶ ἰδοὺ ἐμπιστεύομαι τὸ μυστικόν μου εἰς τὸν ἔρωτά σου . . . γηραιέ μου ἔραστά! εἶμαι . . . εἶμαι φαρμακεύτρια!

Εἰς τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἔμεινα ἄφωνος καὶ ὄλος κυριευμένος ὑπὸ τῆς φρίκης κατηρώμην τὴν ἐπιστήμην μου, ἥτις ὑπερῆξανε τὰ δεινά μου· οἴμοι! ἐγνώρισα μὲν ἀλλὰ πολλὰ θραδῆως τὴν ὀλίθριον ἀφροσύνην τῆς μαγείας! ἐθριάμβευσα κατὰ τῆς ὑπερηφάνου ψυχῆς τῆς ἐρωμένης μου διὰ τῆς ἰσχύος τῶν δαιμόνων, ἀλλὰ τὸ τέρας μ' ἐξεδίκηθη διὰ τῆς τρομερᾶς ὁμολογίας τοῦ πολλα ὀψίμου αὐτῆς ἔρωτος, τὴν ὁμολογίαν τοῦ ὁποίου ἤκουσα διὰ τοῦ αἰσχροῦ αὐτῆς στόματος.

Αἴ! ἀγαπητέ Ρουσλάνε, ὁποία τρομερὰ δοκιμασία! ὄλος συγκεχυμένος προσήλωσα τοὺς ὀφθαλμούς

πρὸς τὴν γῆν, ὅτε ἡ ἐβδομηκοντούτις Ναίνα ἐήχουσα ἀπέτεινε πρὸς ἐμὲ τοὺς ἐρωτικὸς τούτους λόγους.

» Κατὰ τὴν τρυφερὰν μου ἡλικίαν ἤμην ὀλίγον » σκληρὰ, ἤμην δύσκολος ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα τῆς » καρδίας, ἀλλ' ἡ μεταμέλεια ἐπέρχεται ἀφ' οὗ πα- » ρέλθη ἡ νεότης· ἐκ τῆς ἀργοπορίας ὅμως ταύτης » δὲν ζημιώσαι τίποτε, ἀγαπητέ ἐρστώ, ἡ καρδιά » μου εἶναι νέα, δεκτικὴ τρυφερῶν αἰσθημάτων, καὶ » δὲν ὑπέξει ποτέ εἰς τοὺς νόμους τοῦ ἔρωτος· ἀλλὰ » σήμερον αἰσθάνομαι τὰς μεθυσιτικὰς αὐτοῦ παρα- » φράς· ἐνίκηθην καὶ φλέγομαι διὰ σέ! »

Λέγουσα δὲ ταῦτα ἡ ἐσχατόγηρος παρθένος καὶ στρέφουσα πρὸς με τρυφερὰ βλέμματα, ἤρπασε τὰ φορέματά μου διὰ τῆς ὠχρᾶς καὶ σκελετωδούς αὐτῆς χειρὸς καὶ μὲ εἴλκυε πρὸς ἑαυτήν.

Πλήρης ἀηθίας ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῆς, ἐνισχυθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ κινδύνου, ὤθησα τὴν παράφορον φαρμακεύτριαν καὶ ἔφευγον ἐκβάλλων κραυγὰς μεγάλας.

Ἄλλ' ἡ γραῖα ὄρμα κατόπι μου καὶ μετὰ τόνου πνέοντος ἐκδίκησιν κραυγάζει, « ἀχάριστε, ἄλλοτε » ἐδοκίμασες νὰ ταράξῃς τὰς ἡμέρας ἀθῶως παρθένου, τῶρα δὲ ὅτε τρέχω πρὸς τὴν φωνὴν σου προσ- » ποιῆσαι, ὅτι δὲν μὲ γνωρίζεις καὶ καταρᾶσαι τὴν » ἐρωμένην σου· ἰδοὺ ὅποιοι εἶσθε ὄλοι οἱ ἄνδρες σήμερον, προδότη καὶ ἀπαταιῶνες. Ἔρωσ, σὺ γνωρίζεις ὅτι μόνον αὐτὸν ἠγάπων, οὗτος δὲ καταφρονεῖ » τὴν προσφορὰν τοῦ πάθους μου! ὕπαγε, παραίτη- » σόν με, ἀπίστε διαφθορεῦ, ἀλλ' ἐγρήγορα ἢ εἰς τὴν » κενίαν μου ὑπέκουσα τέχνη μου θέλει μὲ ἐκδική- » σει κατὰ τοῦ ὑβρίζοντός με ἔραστοῦ. »

Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν οἱ ἀποχαιρετισμοὶ τοῦ φρικτοῦ τούτου δαίμονος· ἔκτοτε ῥιφθεὶς εἰς τὴν ἐρημίαν ταύτην μακρὰν τῶν ἀνθρώπων κατὰ τῶν ἐποίων συνέλαβον ἀποστρεφὴν, χροιστῶ, υἱέ μου, εὐτυχεῖς τινὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς μου, εἰς τὴν φύσιν, εἰς τὴν ἀνάπαυσιν καὶ εἰς τὴν μελέτην. Ἄλλὰ ἡ Ναίνα μὲ καταδιώκει ἐχθρικῶς, τὸ φρικαλέον τοῦτο τέρας ἀκαμπτον διαμένον, θέλει ἴσως ἐπιφέρει καὶ κατὰ σοῦ τὰς μαύρας προσβολὰς τῆς ἀπανθρώπου αὐτοῦ λύσεως, θέλω ὅμως σὲ μάθει νὰ προσφυλαχθῆς ἀπὸ τοῦτον τὸν κίνδυνον· καὶ ἐάν ὀφείλω νὰ πιστεύσω ἐμπνευσίαν τινα, ἥτις μὲ φωτίζει, ὁ οὐρανὸς ἀποστρέφει ἀπὸ

σοῦ τὸν θυμὸν αὐτῆς καὶ σὲ προετοιμάζει εὐχάριστον μέλλον.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ διήγησις τοῦ μάγου Φιλλανδοῦ, διὰ τῶν συμβουλῶν τοῦ ὁποίου ὁ ἄνδρειος Ρουσλάνος ἐθριάμβευσεν ἀλληλοδιαδόχως κατὰ τῶν τριῶν αὐτοῦ ἀντιζήλων καὶ ματαιώσας τὰς ὑπερφυσικὰς δυνάμεις τοῦ γόητος Τσερνομόρου καὶ τὰ φίλτρα τῆς φαρμακευτρίας Ναίνας, κατώρθωσε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶν τὴν ὠραίαν Λουδομίλαν, τὴν ὁποίαν ἐπαναγαγὼν εἰς τὴν πατρίαν ἐστὶν ἐνυμφεύθη, ἐπαναληφθείσης τῆς ἐρστῆς τῶν ἑνεκα τῆς ἀρπαγῆς αὐτῆς διασκοπέντων γάμων.

Ο ΒΟΥΣ ΤΗΣ ΘΙΒΕΤΗΣ.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν βῶν εἶναι περιεργώτατον διότι διαφέρει πολὺ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ μορφήν ὄλων τῶν ἄλλων· ἐπειδὴ ἔχει μακρὰς, πυκνὰς, ὀμαλὰς καὶ λεπτὰς τρίχας καλυπτούσας ὄλον αὐτοῦ τὸ σῶμα, αἵτινες καταπίπτουσαι μέχρι τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, ὁμοιάζουσι μᾶλλον κρωσσὸς μετὰ τῆς, ἢ ἔρια· ἕτερον ἀλλόκοτον διακριτικὸν σημεῖον τοῦ ζώου τούτου εἶναι τὸ ἐπὶ τῶν ὠμων αὐτοῦ κύφωμα, ὅμοιον τῷ τῆς Καμήλου, περίξ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσι πυκνοὶ κρωσσοὶ ἐρίου· ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς ἔχει ἕτερον μικρὸν στεφανοειδὲς κύφωμα· ἡ δὲ οὐρὰ αὐτοῦ ὁμοιάζει τὴν τοῦ ἵππου, οὕσα ὡς ἐπιτοπλεῖστον λευκοῦ χρώματος, ὅταν τὸ λοιπὸν σῶμα τοῦ ζώου εἶναι μέλαν, πολὺ ὅμως πυκνοτέρα καὶ σιλπνοτέρα τῆς τοῦ ἵππου, καὶ φθάνουσα μέχρι τῶν ποδῶν.

Τὸ ζῶον τοῦτο γεννᾶται εἰς τὴν Θιβέτην καὶ ζῆ συνήθως εἰς τὰ ψυχρότερα μέρη, ὡς μᾶλλον κατάλληλα εἰς τὴν πυκνὴν καὶ θερμὴν αὐτοῦ μηλωτὴν· εὐαρεστεῖται δὲ κυρίως εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν καὶ λιμνῶν, ὅπου νάχεται καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν. Ὁ Βοῦς τῆς Θιβέτης εἶναι φύσει ἄγριος, μεταλαχολικῶς, ἀνήτυχος καὶ δυσανάγωγος· ἐξημερώνεται δυσκόλως καὶ κατὰ τὴν κοινωνικὴν αὐτοῦ κατάστασιν μάλιστα ὑποφέρει νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτοῦ χεῖρα ὁ κύριος αὐτοῦ· ὡς δὲ πρὸς τοὺς ξένους ὄχι μόνον εἶναι ἀπρόσιτος, ἀλλ' ἐρεθίζεται ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου κινήματος, καὶ κυρίως ἡ φαντασία αὐτοῦ προσβάλλεται ὑπὸ τῆς θέας τῶν ζωηρῶν χρωμάτων· ἅμα δὲ ἐξαγριωθῆ, τὸ μὲν σπινθηροβολοῦν αὐτοῦ βλέμμα ἐξά-

πτεται, αἱ δὲ τρίχες τοῦ κυφώματος αὐτοῦ κινουῦνται παραδόξως· ὅλον δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ τρέμει, καὶ διὰ μὲν τῆς οὐράς κτυπᾷ τὰς πλευράς αὐτοῦ, διὰ δὲ τῶν ποδῶν καὶ τῶν κεράτων ἀνασκάπτει τὸ ἔδαφος, μηκόμενος ὑποκρύφως καὶ προσβάλλων μηχανικῶς τοὺς τυχόντας.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν βοῶν εἶναι ὁ κυριώτερος πλοῦτος τῶν Καλμουκῶν, Τατάρων καὶ Μογγόλων τρεφομένων μὲν ἐκ μέρους τοῦ γάλακτος αὐτοῦ, κατασκευαζόντων δὲ ἐκ τοῦ περισσεύοντος βούτυρον, τὸν ὁποῖον ἐναποτιθέμενοι εἰς δερματίνους ἀσκούς, μεταφέρουσι καὶ ἐμπορεύονται εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας μέρη. Οἱ Τατάροι καὶ Μογγόλοι μεταχειρίζονται ἀκόμη τοὺς βόας τούτους ὡς φορητὰ ζῶα κατὰ τὰς μακρὰς αὐτῶν ὁδοιπορίας, ἀροτριῶσι δὲ αὐτῶν τὴν γῆν καὶ κατασκευάζουσιν ἐκ τοῦ μαλλοῦ τῶν βοῶν τούτων εἶδος πυκνοῦ ὑφάσματος, δι' οὗ κλύπτουσι τὰς σκητὰς αὐτῶν.

Ὁ βοῦς τῆς Θιβέτης λογίζεται ἰδίως πολύτιμος ἕνεκα τῆς ὠραίας αὐτοῦ οὐράς, τῆς ὁποίας αἱ στιλπναί, ἐλαστικαὶ καὶ μεταξοειδεῖς τρίχες, ἔχουσαι πολλάκις μέγεθος πέντε καὶ ἕξ Γαλλικῶν ποδῶν, πωλοῦνται εἰς μεγάλην τιμὴν· διότι οἱ Τούρκοι, οἱ Πέρσαι, καὶ ἄλλα ἔθνη τῆς Ἀσίας προσαρτῶντες τὰς οὐράς ταύτας, κατὰ μίμησιν τῶν παλαιῶν ἔθνων τῶν Ἰνδιῶν εἰς τὸ ἐπάνω ἄκρον τῆς λόγχης, μεταχειρίζονται αὐτὰς ὡς σημαίας τῶν στρατευμάτων καὶ ὡς διακριτικὰ σύμβολα τοῦ βαθμοῦ τῶν στρατηγῶν, καὶ τὰς ὁποίας σημαίας οἱ μὲν Τούρκοι

ὀνομάζουσι Τούγκι, οἱ δὲ Εὐρωπαϊοὶ ἐξ ἀγνοίας ὀνομάζουσι γελοίως, οὐράς ἵππων, ἐν ᾧ αὐταὶ εἶναι πραγματικῶς οὐραὶ βοῶν τῆς Θιβέτης. Οἱ αὐτοὶ δὲ λαοὶ ἐξαρτῶσι πρὸς στολισμὸν τὰς οὐράς ταύτας ἐκ τῶν ἐφιππίων τῶν ἵππων καὶ τῶν ἐλεφάντων αὐτῶν. Οἱ Κινεῖοι μάλιστα προτιμῶσι πολὺ τὰς λευκὰς οὐράς, τὰς ὁποίας ἀφρῶ βάψωσιν ἐρυθρὰς, σολίζουσι διὰ τούτων τοὺς πέλους αὐτῶν. Οἱ Κινεῖοι μεταχειρίζονται πρὸς τούτους τὰς οὐράς ταύτας ὡς μυιαστήρια· τὴν δὲ συνήθειαν ταύτην παρέλαβον φαίνεται οἱ Κινεῖοι παρὰ τῶν ἀρχαίων Ἰνδιῶν· διότι ὁ Αἰλιανὸς ἀναφέρει, ὅτι οἱ Ἰνδοὶ τρέφουσι διὰ τοῦ βασιλεῖς αὐτῶν εἶδος τι ἀγρίων βοῶν ἐχόντων οὐρὰν κατάλευκον, ἐξ ἧς κατασκευάζουσι τὰ βασιλικά μυιαστήρια· ἐπειδὴ δὲ αἱ οὐραὶ αὐταὶ εἶναι πολύτιμοι παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς Ἀσίας ἕνεκα τῶν διαφορῶν αὐτῶν χρήσεων, πολλοὶ Ἀσιανοὶ λαοὶ ἐδοκίμασαν νὰ εἰσάξωσιν εἰς τὰς χώρας αὐτῶν τὴν κτηνοτροφίαν τῶν βοῶν τούτων, διὰ ν' ἀπαλλαγῶσι τοῦ φόρου τὸν ὁποῖον πληρόνουσιν εἰς τὴν Θιβέτην διὰ τὰς οὐράς τῶν βοῶν αὐτῆς· ἀλλ' αἱ δοκιμασίαι αὐταὶ ἐπέτυχαν πολλὰ ὀλίγον. Μόνοι δὲ οἱ Κινεῖοι ἠδυνήθησαν νὰ συνθέσωσι τὰ ζῶα ταῦτα εἰς τὸ κλίμα τινῶν μερῶν τῆς ἐκτεταμένης αὐτῶν ἐπικρατείας, ὀνομάσαντες αὐτὰ λ ο υ ο μ ε ν ο υ ς β ο α ς, διὰ νὰ χαρακτηρίσωσι τὴν πρὸς τὴν ὑγρασίαν μεγάλην κλίσιν τοῦ ζῶου τούτου. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἕθες τῆς Θιβέτης δὲν ἐπολλαπλασιάστησαν εἰς τὴν Κίναν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἐξαρτῶσιν εἰς τὰς πο-

λυεῖδεις χρήσεις τῶν κατοίκων αὐτῆς, πολυπληθεῖς συνοδαὶ ἐμπόρων ἀναχωροῦσι κατ' ἔτος ἐκ τῆς Θιβέτης καὶ τῶν πλησιοχώρων ἐπαρχιῶν, διὰ νὰ φέρωσιν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς οὐρανοῦ Ἀυτοκρατορίας τὰς πολυτίμους ταύτας οὐράς. Ἐπειδὴ δὲ αἱ λευκαὶ εἶναι μᾶλλον περισπούδαστοι, ὡς καταλληλότεραι τῶν ἄλλων εἰς τὸ νὰ βαφῶσιν ἐρυθρά, οἱ κτηματῆται τῶν βοῶν τούτων καταβάλλουσι πᾶσαν προσπάθειαν εἰς τὸ νὰ πολλαπλασιάσωσι μᾶλλον τὸ εἶδος τῶν ἐχόντων λευκὴν οὐρὰν καὶ μέλαν σῶμα βοῶν.

Οἱ Κάτοικοι τῆς Θιβέτης καὶ τῆς Δαβουρίας ἀπονέμουσιν εἰς τοὺς βόας τούτους τὰς θρησκευτικὰς τιμὰς, τὰς ὁποίας ἐκπαλαί ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας ἀπένειμαν γενικῶς εἰς τὸν βοῦν· ἡ παράδοξος μάλιστα μωροφῆ τοῦ εἴδους τούτου, προσβάλλουσα περισσότερο τὴν φαντασίαν, ἢ τὰ ἄλλα εἶδη τῶν βοῶν, ἠξιώθη μεγάλων τιμῶν καὶ ἀποκατέστη ἀντικείμενον πολλῶν δεισιδαιμονιῶν· αἱ κοιναὶ μάλιστα παραδόσεις τῶν ἐγχωρίων διηγοῦνται, κατὰ τὸν Φυσιολόγον Παλλάσον, ὅτι οἱ ἕθες οὗτοι κατάγονται ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Λάμα καθιερωθέντων ἱερῶν βοῶν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ Ἀριθ. 9)

Ὁ Νομὸς τῶν Κυκλάδων συνορεύει πρὸς Ἄρκτον μὲ τὴν Εὐβοίαν καὶ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος· πρὸς Ἄνατολάς μὲ τὸ Αἰγαῖον καὶ Ἰκάριον Πέλαγος· πρὸς Μεσημβρίαν μὲ τὸ Κρητικὸν Πέλαγος· καὶ πρὸς Δυσμὰς μὲ τὸ Σούνιον, τὸν Σαρωνικὸν Κόλπον, τὰς ἐπαρχίας Ἰθράς καὶ Σπετσῶν καὶ τὴν θάλασσαν τῆς Πελοποννήσου.

Ἐπαρχία Σύρου.

Ἡ ἐπαρχία Σύρου σύγκειται ἐκ τῶν νήσων Σύρου καὶ Μυκόνου, αἵτινες συνιστῶσιν, ὡς ἔγγιστα, 54, 000 στρέμματα γῆς, ἐξ ἧς τὸ πλεῖστον μέρος καλλιεργεῖται. Ἐκτὸς τούτων συμπεριλαμβάνει καὶ τὰς ἐρημονήσους Δήλου, Ῥηνίας, Γυάρου, Γράδου, Σκάρπας, Νάτης, Κληρονησίου, Τραγαίας, Σταποδίας καὶ τινὰς σκοτέλους. Συνορεύει δὲ πρὸς Ἄρκτον μὲ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος καὶ τὴν Τήνον, πρὸς ἀνατολάς μὲ τὸ Ἰκάριον Πέλαγος, πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὴν

ἐπαρχίαν Νάξου, καὶ πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν ἐπαρχίαν Κέας.

Σύρος. — Κατὰ τὸν Στράβωνα καὶ Εὐστάθιον Σύρος, κατὰ δὲ τὸν Σουΐδαν Σύρα, παρὰ δὲ τῷ Ὀμήρῳ Συρίη.

Νῆσός τις Συρίη κικλήσκειται (εἶπου ἀκοεῖς) Ὀρτιγίης καθύπερθε.

Κεῖται μεταξύ Κύθνου καὶ Μυκόνου· ἡ ἀστρονομικὴ αὐτῆς θέσις εἶναι κατὰ μὲν τὸ μήκος μοιρῶν 23, 1'· κατὰ δὲ τὸ πλάτος μ. 37, 17'. ἔχει περιφέρειαν 36 μιλίων ἤτοι 14 μιλίων μήκος καὶ 7 πλάτος, ἂ δίδουσιν 27,000 στρεμμάτων ἑκτασιν. Ὁ λιμὴν αὐτῆς εἶναι εἰς τῶν ἀρίστων τοῦ Αἰγαίου, καὶ ἴσως ἕνεκα τούτου καὶ τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς της ἐγένετο τὸ πάλαι μέγα εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐμπόριον τῶν Φοινίκων. Αὕτη ἡ νῆσος εἶχεν ἰδιαιτέρως τὸ πάλαι βασιλεῖς, μεταξύ τῶν ὁποίων διεκρίθη εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀκόμη χρόνους Κτήσιος ὁ τοῦ Ὀρμένους υἱός. Ἦτο πρὸς τούτους διάσημος ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὸν αὐτοδίδακτον αὐτῆς φιλόσοφον Φερεκύδην, ὅστις ἐκόσμησε τὴν πατρίδα του καὶ μὲ θαυμάσιόν τι τῆς ἐφευρέσεώς του ἠλιοτρόπιον.

Εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους εἶχεν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ὀμηρος, δύο πόλεις, νῦν δὲ διαιρεῖται εἰς δύο δήμους, δηλαδὴ εἰς τὸν τῆς Σύρου, ὅστις σύγκειται ἐκ τῆς ὁμωνύμου πόλεως, καί μιν ἐπὶ μικροῦ τινος λόφου καὶ κατωκημένης ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων, οἵτινες εἰσὶν ἅπαντες τὸν ἀριθμὸν 4,097, προσθεύοντες σχεδὸν ὅλοι τὴν καθολικὴν θρησκείαν. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἶναι ἀξιοσημείωτος ὁ νεόκτιστος ναὸς τοῦ Ἁγ. Γεωργίου. Ἐπάρχει πρόσδε καὶ ἐν δυτικὸν ἐκκλησιαστικὸν Γυμνάσιον ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἐκεῖ ἐδρεύοντος τῆς Σύρου Ἐπισκόπου καὶ κατὰ τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον Παππικοῦ Ἐπιτρόπου.

Ὁ ἕτερος αὐτῆς δήμος εἶναι ὁ τῆς Ἐρμουπόλεως, ὅστις σύγκειται ἐκ τῆς ὁμωνύμου πόλεως οἰκοδομηθείσης ὑπὸ διαφορῶν ὁμογενῶν κατὰ τὴν ἔνδοξον ἐπαρχίαν τοῦ ὑπὲρ πατρίδος ἱεροῦ ἀγῶνος, καὶ κατασταθείσης νῦν μιᾷ τῶν διασημοτέρων τῆς Ἑλλάδος πόλεων, καὶ μάλιστα ἐμπορικωτέρων πικῶν τῶν ἄλλων. Ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης ἀναβαίνει εἰς 12,148. Εἰς τὴν πόλιν ταύ-

την ἔχουν τὴν ἔδραν τῶν ὀ Νομάρχης, ὁ Ἐπίσκοπος, τὸ Πρωτοδικεῖον, καὶ ὁ Μοίραρχος Κυκλάδων, ὡς καὶ ὁ Λιμενάρχης τοῦ Β'. Παραλίου Τμήματος. Ὑπάρχει κεντρικὸν Ταχυδρομεῖον, Γενικὸν Λοιμοκαθαρτήριον, κατάστημα διαμετακομίσεως, Νοσοκομεῖον, Νεωπηγεῖον, Ἀσφαλιστικὰ καταστήματα, Γυμνάσιον, μικρὰ τινεσὶ δημόσιος βιβλιοθήκη, μικρὸν τι ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον, καὶ δύο ὠραῖαι Λέσχαι. Εἶναι δὲ ἀξιοσημεῖωτα τὸ κατάστημα τοῦ Λοιμοκαθαρτηρίου, τὸ τῆς διαμετακομίσεως, καὶ ὁ Φάρος. Τὰ προϊόντα τῆς νήσου ταύτης εἰσὶν, οἶνος, κριθή, σῦκα, καὶ ὀλίγα ὄσπρια. Εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ὡς καὶ εἰς Τήνον, φέεται αὐτοφυῶς τὸ κοινῶς λεγόμενον ἀ λ ὠ ν ἰ ὀ α (Alhagi maurorum) τὸ ὁποῖον προξενεῖ μεγίστην εἰς τὰ προϊόντα φθοράν, ἐνῶ ἂν ἐκαλλιεργεῖτο, ἤθελεν ἴσως προδίδει ἐν εἶδος μάννας ἢ ἀρώματος ὡς ἐν Περσίᾳ, ἀφ' ὅπου κομίζεται καὶ εἰς τ' ἄλλα μέρη ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν τ ρ ο υ γ γ ι β ἰ ν, ἢ τ ε ρ ε γ γ ι α β ἰ ν.

Μύκωνος — Κεῖται τρεῖς λεύγας πρὸς μεσημβρίαν τῆς Τήνου. Ἡ ἀστρονομικὴ αὐτῆς θέσις εἶναι κατὰ μὲν τὸ μῆκος μοιρῶν 22, 55'. — 23, 10'. κατὰ δὲ τὸ πλάτος μ. 37, 50'. ἔχει περιφέρειαν 36 μιλίων, καὶ ἔκτασιν 27,000 στρεμμάτων. Κατὰ τὸν Πλίνιον τὸ ὑψηλότερον αὐτῆς ὄρος ἐκαλεῖτο Δίμαστος. Κατὰ δὲ τὸν Στράβωνα καὶ Στέφανον τὸν Γεωγράφον, ἡ νῆσος αὕτη ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τῆς ἀπὸ τὸν Μύκωνον υἱὸν τοῦ Αἰνείου. Ὁ αὐτὸς Στράβων λέγει, ὅτι οἱ ποιηταὶ θεωροῦν τὴν νῆσον ταύτην ὡς τάραν τῶν παρὰ τοῦ Ἡρακλείου ἠττηθέντων Κενταύρων. Προστίθηναι ὁ αὐτὸς Στράβων, ὅπερ ἐπιβεβαίωσεν καὶ ὁ Εὐστάθιος, ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Μυκῶνος ἀποβαίνουν φελακροὶ ἐκ νεαρῆς αὐτῶν ἡλικίας. Ὁ δὲ Πλίνιος λέγει μάλιστα ὅτι τὰ τῶν Μυκωνίων βρέφη γεννῶνται παντάπασιν ἀνευ μαλίων. Κατὰ δὲ τοῦτο ἀμφιβάλλω τὰ μέγιστα, διότι ἂν τοιοῦτόν τι ὑπῆρχε τὸ πάλαι, φυσικῶ τῷ λόγῳ ἔπρεπε καὶ νῦν νὰ συμβαίη, ἐνῶ οὐδόλως παρατηρεῖται.

Ὁ τῶν Μυκωνίων δῆμος σύγκειται ἐκ τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐχούσης πληθυσμὸν 5,075 ψυχῶν. Καίτοι ἐστερημένη λιμένων, ἔχει ὁμως κάλλιστον ἀναλόγως ναυτικόν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δημοτικὸν λοιμοκαθαρτήριον. Εἶναι δὲ ἀξίον σημειώσεως τὸ δημαρ-

χικὸν τῆς νήσου ταύτης κατάστημα καὶ τὰ σωζόμενα ἐνὸς ἀρχαίου ναοῦ ἐρείπια. Τὰ προϊόντα τῆς νήσου ταύτης εἰσὶν οἶνος, κριθή, ὄσπρια, μαλλίον καὶ ὀλίγος τυρὸς. Τὸ πάλαι ἐφημιζέτο διὰ τὸν ἐξαιρετικὸν αὐτῆς οἶνον καὶ διὰ τὰ διάφορα ἐν αὐτῇ ἄγρια πτηνά.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἀνήκουσι καὶ αἱ νῆσοι Γύαρος καὶ Δῆλοι. Ἡ Γύαρος κεῖται πρὸς ἀνατολὰς τῆς Τήνου, καὶ ἔχει 4 λευγῶν περιφέρειαν. Τὴν σήμερον εἶναι πάντι ἀκατοίκητος, ἀλλὰ τὸ πάλαι φαίνεται ὅτι εἶχε μικρὰν τινα κωμόπολιν, ὡς μαρτυροῦσι Στράβων καὶ Πλίνιος. Ὁ δὲ Μέλας λέγει ὅτι εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐπέτλλοντο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς ἐξορίαν οἱ καταδικαζόμενοι κακοῦργοι.

Αἱ Δῆλοι σύγκεινται ἐκ δύο νησιδίων ἐξ ὧν τὸ μὲν καλεῖται Ῥηνία, καὶ κοινῶς μικρὰ Δῆλος, τὸ δ' ἕτερον λέγεται κυρίως Δῆλος καὶ κοινῶς μεγάλη Δῆλος, ἣτις τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν Πλίνιον, Ἐγλοσθένη, Κυνηία, Ὀρτυγία, Ἀστέρια, Λαγία, Χλαμίδα, Κύνθος, καὶ Πυρπίλη. Αἱ Δῆλοι κεῖνται μετὰ τὴν Μυκῶνον καὶ Σύρου, κατὰ δὲ τὸν ποιητὴν Πατρόνιον ἐδέθησαν ὑπὸ τῶν Θεῶν διὰ μιᾶς ἀλύσου ἐπὶ τῶν νήσων Μυκῶνον καὶ Γυάρου.

Delos jam stabili revincta terra,
Olim purpureo, mari natabat;
Et moto levis hinc et inde vento,
Ibat fluctibus inquietantibus summis.
Mox illam geminis Dens catenis
Hac alta Gyaro ligavit, Mac
Costanti myeono dedit tenendam.

Ἡ ἀστρονομικὴ αὐτῶν θέσις εἶναι κατὰ μὲν τὸ μῆκος μ. 34, 4'. κατὰ δὲ τὸ πλάτος μ. 37, 23'.

Ἡ Δῆλος κατὰ τὴν μυθολογίαν ἐξυμνεῖται ὡς πατρίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· διὸ ἐνομίζετο ἰδίως ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ δὲν ἐσυγχωρεῖτο νὰ θάπτηται, οὐδὲ νὰ καίηται νεκρὸς ἐν αὐτῇ· οὕτως ἀπηγορεύετο νὰ τρέφονται κύνες. Ἐχει κατὰ τὸν Πλίνιον 5 μιλίων περιφέρειαν καὶ ὄρος τι καλούμενον Κύνθος. Εἰς τὴν παλαιὰν ἱστορίαν εἶναι διάσημος διὰ τὸ περιώνυμον αὐτῆς τοῦ Ἀπόλλωνος μαντεῖον, καὶ διάφορα ἄλλα ἀξιοθαύμαστα καταστήματα, ὧν μόλις νῦν ὀλίγα τινα ἐρείπια σώζονται. Εἰς τὸν κατὰ

τὴν πρωτεύουσαν τῆς νήσου ταύτης ναὸν τῆς Ἀθηαῖς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐσυγκροτοῦντο ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν κοινοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ τούτου. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον εἰς τὴν νῆσον ταύτην ὑπῆρχον πλῆθος φοινίκων, ἀλλὰ νῦν οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει ἢ ὀλίγοι σχῖνοι, καὶ οὔσα ἀκατοίκητος χρησιμεύει πρὸς καθαρισμόν τῶν μεμολυσμένων πλοίων.

Ἡ Ῥηνία κατὰ τὸν Ἀντικλειδὴν ἐκαλεῖτο Κοιλαδοῦσα, κατὰ δὲ τὸν Ἑλλάδιον Ἀρτεμίτη, καὶ κατὰ τὸν Φανόδημον Ὀρτυγία ὡς ἡ Δῆλος. Εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐθάπτοντο τὸ πάλαι τὰ νεκρὰ σώματα τῶν κατοίκων τῆς Δῆλου.

Αἱ λοιπαὶ τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἐρημόνησοι εἰσὶν ἡ τοῦ Γράδου, ἣτις κεῖται ἀπέναντι τοῦ λιμένος τῆς Σύρου· καὶ πρὸς μεσημβρίαν τῆς ἐρημόνησου ταύτης ἡ τῆς Σκάρπας· πρὸς δὲ ἀνατολομεσημβρίαν τῆς τελευταίας ταύτης ἡ τῆς Νάτης. Πλησίον τῆς Γυάρου ἡ τοῦ Κλαρονησίου. Πλησίον δὲ καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μυκῶνον ἡ Τραγαία (Τραγονήσι), καὶ ἡ Σταπόδια.

Ἐπαρχία Νάξου.

Ἡ ἐπαρχία αὕτη σύγκειται ἐκ τῶν νήσων Νάξου, Πάρου καὶ Ἀντιπάρου· συνορεύει δὲ πρὸς ἄρκτον μετὰ τὴν ἐπαρχίαν Σύρου, πρὸς ἀνατολὰς μετὰ τὸ Ἰκάριον Πέλαγος, πρὸς μεσημβρίαν μετὰ τὴν ἐπαρχίαν Θήρας, καὶ πρὸς δυσμὰς μετὰ τὴν τῆς Μήλου. Ὅλαι ὁμοῦ συνιστῶσιν ὡς ἔγγιστα 145,000 στρέμματα γῆς, ἐξ ἧς μόλις τὸ τρίτον εἶναι καλλιεργημένη. Ἐκτὸς δὲ τούτων τῶν νήσων εἶναι καὶ αἱ ἐρημόνησοι Βριόκαστρον, Ζέφυρα, Πριπέσινθος, Στρογγυλὸ, Μπανδιερὸνησα, Τριός, Ἀκάριος, καὶ τινεσὶ σκοπέλοι.

Νάξος — Κεῖται δύο λεύγας πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πάρου, καὶ ἔξ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Μυκῶνον. Ἡ ἀστρονομικὴ αὐτῆς θέσις εἶναι κατὰ μῆκος μὲν μ. 23, 35', κατὰ πλάτος δὲ μ. 37, 7'. Ἐχει περιφέρειαν 35 λευγῶν, καὶ ἔκτασιν 63,668 στρεμμάτων. Ἐχει ἀρκετὰ ὄρη ἐξ ὧν τὰ ὑψηλότερα εἰσὶ τὰ καλούμενα Δία, Κορονίς καὶ Φανάρι, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑπάρχει ἀφθονία ὑδάτων, μάλιστα καὶ τινεσὶ χείμαροι. Λιμένος ὁμως στερεῖται, διότι ὁ ἀρχαῖος αὐτῆς λιμὴν κατηδαφίσθη, καὶ ἐνεκα τούτου, ἴσως, δὲν ἔχει ναυτικόν, οὐδ' ἐμπόριον γίνεται. Ὡς πρὸς τ' ἄλλα ὁμως εἶναι ἡ σημαντικώτερα τῶν Κυκλά-

δων νήσων, διὸ καὶ Βασίλισσα τῶν Κυκλάδων ἐπωνομάζετο.

Τὸ ἀρχαῖον τῆς νήσου ταύτης ὄνομα ἦτον Διουνοσία, καὶ οὕτω λέγουν ὀνομάσθη, διότι ὁ Διόνυσος ἀνετράφη εἰς τὴν νῆσον ταύτην· ἀκολούθως ὀνομάσθη Σρογγύλη, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου καὶ τοῦ Πausανίου, ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἦτον γνωστὴ, ὅτε ὁ Βούτης υἱὸς Βορέου βασιλεύς τῆς Θράκης ἦλθε νὰ κατακτήσῃ αὐτήν.

Ἡττηθέντος δὲ τούτου ὑπὸ τοῦ Ὄτου καὶ Ἐφιάλτου, ἐπωνομάσθη παρ' αὐτῶν Δία, καὶ τὴν ὀνομασίαν ταύτην διεφύλαξεν ἕως οὗ κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Καρίων, ὧν ὁ Βασιλεὺς καλούμενος Νάξιος, ἢ Νάξος, μετέδωκε καὶ εἰς τὴν νῆσον τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα. Διάδοχος τούτου ἐστάθη ὁ Λεύκιππος, καὶ τοῦτον διεδέχθη ὁ αὐτοῦ υἱὸς Σμάρδιος, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ὁ Θησεὺς ἐπανερχόμενος ἐκ Κρήτης ἐγκατέλειψεν ἐνταῦθα τὴν Ἀριάνην. Ὁ Πλίνιος ὁμως βεβαίωσεν ὅτι ἐκαλεῖτο πρόσδε Μικρὰ Σικελία, καὶ Καλλιπολις. Συνίστων δὲ οἱ Νάξιοι μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, κατακτήσαντες καὶ αὐτὴν τὴν Πάρου καὶ Ἄνδρον· καὶ ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἐνωθέντες μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἐδειξαν μεγάλην γεναιότητα καὶ ἀνδρίαν εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς μάχην. Νῦν δὲ ἡ νῆσος διαιρεῖται εἰς τέσσαρας δήμους δηλ. εἰς τὸν τῆς Νάξου, συγκείμενον ἐκ τῆς ὁμωνύμου πόλεως τῆς καὶ ἔδρας τοῦ δήμου καὶ τῆς ἐπαρχίας μετὰ κατοίκους 3,084, ἐξ ὧν μόλις 400 τοῦ δυτικῆς δόγματος· καὶ τοῦ χωρίου Ἀγγίδα μετὰ κατοίκους 72.

Ἡ πόλις Νάξου φαίνεται ἀκοδομημένη ἐπὶ τῶν ἐρείπιων ἀρχαίας τινος πόλεως, καὶ ἴσως αὐτῆς ἐκείνης, ἣν ἀναφέρει ὁ Πτολεμαῖος. Εἶναι ἔδρα τοῦ Ἐπαρχοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχῶν, ὡς καὶ ἐνὸς Δυτικῆς Ἀρχιεπισκόπου Παροναξίας, ὅστις φέρει καὶ τὸν τίτλον Μητροπολίτου τοῦ Αἰγαίου Πελάγους. Τὸ φρούριον, τὸ καίμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς πόλεως ταύτης, εἶναι οἰκοδόμημα Μάρκου Σανούδου τοῦ πρώτου Δουκῆ τοῦ Ἀρχιεπελάγου. Εἶναι ὡσαύτως ἀξιοσημεῖωτα εἰς τὴν πόλιν ταύτην τὰ ἐρείπια ὑδραγωγείου τινός, τὸ ὁποῖον εἶναι πιθανῶ τῷ λόγῳ αὐτὸ ἐκεῖνο, ὃ κατεσκεύασαν οἱ Ἀθηναῖοι κατακτῆσαντες

τὴν νῆσον ταύτην. Θεωροῦνται ὡσαύτως εἰς τὸ παρακειμένον νησίδιον τὰ ἐρείπια τοῦ περιφήμου ναοῦ τοῦ Διονύσου. Ἡ πόλις, καὶ τοὶ κειμένη εἰς παράλιον μέρος, εἶναι ὁμως νοσιώδης ὡς ἐκ τῶν παρακειμένων ἐλῶν.

Οἱ λοιποὶ δῆμοι εἰσὶν, ὁ Ἀπειράνθου συγκείμενος ἐκ τῆς κωμοπόλεως Ἀπειράνθου, με κατοίκους . . .	1, 270.
Καὶ τῶν χωρίων Δανακῆ . . .	129.
Κομιακῆ . . .	828.
Σκαδός . . .	246.
Τρικοκκιάς . . .	369.
Κεραμωτή . . .	77.
Τὸ ὅλον . . .	2, 919.

Ἐ Τραγαίας, συγκείμενος ἐκ τῶν χωρίων.	
Χαλκί, ἔδρα τοῦ δήμου, κάτ. . .	187.
Βουρβουριά . . .	135.
Δαμαριῶνας Δαμαλᾶς . . .	629.
Κεραμωτοχί . . .	203.
Καλόξυλος . . .	336.
Ἀκαδημοί . . .	149.
Μονίτσια . . .	84.
Κουτσοχαράδαις . . .	208.
Μονή . . .	335.
Κυνήδαρος . . .	307.
Φιλότιον . . .	1, 286.
Τὸ ὅλον . . .	2, 859.

Βίβλου. — ἔδρα τοῦ δήμου Τρίποδες με κατοίκους . . .	531.
Ἀγερανή . . .	521.
Γλυκάδες . . .	338.
Ἐγγαραῖς . . .	590.
Μέλαναις . . .	430.
Ποτάμια . . .	401.
Σαγγρί . . .	556.
Τὸ ὅλον . . .	3, 680.

Τὰ προϊόντα τῆς Νάξου εἰσὶ κριθή, ὄσπρια, λαχανικά, ἔλαιον, σῦκα, λαιμόνια, πορτοκάλια καὶ διαφόρων ἄλλων εἰδῶν καρποί, βαμβάκιον, τυρός, ζῶα, οἶνος, ὅστις καὶ τὸ πάλαι διὰ τὴν ποιότητά του ἐφημίζετο· ἄλας καὶ σμυρίγλη.

Πάρος — Κεῖται δύο λεύγας πρὸς ἀνατολὰς τῆς

Νάξου, καὶ ἐν μίλιον πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀντιπάρου. Ἡ ἀστρονομικὴ αὐτῆς θέσις εἶναι κατὰ μὲν τὸ μήκος μ. 22, 47' — 25, 27'. κατὰ δὲ τὸ πλάτος 36, 58'. — 37, 10'. ἔχει περιφέρειαν 12 λευγῶν, καὶ ἔκτασιν 56, 750 στρεμμάτων. Ἐχει ἀρκετοὺς λιμένας καὶ ἀφθονίαν ὑδάτων, τὰ ὅποια λιμνάζοντα εἰς τινὰ αὐτῆς μέρη προξενοῦσι διαλείποντας εἰς τοὺς κατοίκους πυρετούς.

Ἡ νῆσος αὕτη καθ' ὅσον ἀναφέρει ὁ Πλίνιος κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκαλεῖτο Πακτία, ἀκολούθως δὲ ὠνομάσθη Μινῶα· ἐλέγετο δὲ καὶ Ὑλῆσα καὶ ἐπὶ τέλους Πάρος· ἦτο πολὺ διάσημος οὐ μόνον διὰ τὰ ἑρᾶια αὐτῆς μάρμαρα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς πόλεως τῆς, ἣτις, κατὰ τὴν μαρτυρίαν Στεφάνου τοῦ Γεωγράφου, ἦτον ἡ διασημότερα τῶν κατὰ τὰς Κυκλάδας πόλεων, καὶ ἣτις ἐστάθη ἰκανὴ ν' ἀνθέξῃ εἰς τὰς μηχανὰς καὶ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μιλτιάδου. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς δεδομένοι εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν θαλασσοπλοῖαν συνεκρότου ἐν ἐπίσημον ναυτικὸν μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, συστήσαντες καὶ τινὰς ἀποικίας εἰς διάφορα παραθαλάσσια μέρη. Εἰς τοὺς νεωτέρους δὲ χρόνους ἔδωκαν ὡσαύτως οἱ Πάριοι, καὶ ἄλλο δεῖγμα γενναιοφυχίας εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Ἐνετικῆ φρουρίου αὐτῶν, καλουμένου Ἀγίου Ἀντωνίου, κειμένου κατὰ τὴν θέσιν Κεφάλου, τὸ ὅποion δὲν ἐδυνήθη ὁ περιφνημος Ξανθογένης νὰ κατακτήσῃ εἰμῆ, ἀφοῦ οἱ πολιορκούμενοι ἀπέβιασαν τῆς δίψης. Ἡ νῆσος αὕτη εἶναι πατρίς τοῦ ποιητοῦ Ἀρχιλόγου, καὶ τοῦ περιφήμου ἀγαματοποιοῦ Πραξιτέλους. Μεταξὺ δὲ τῶν διασήμων τούτων ἀνδρῶν πρέπει δικαίως νὰ καταταχθῇ καὶ ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος Πάριος, εἰς τὴν φροντίδα καὶ κόπους τοῦ ὁποίου χρεωσταῦμεν τὴν Πάριον χρονολογίαν, ἣ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα μάρμαρα, ἃ κατὰ μεγίστην δυστυχίαν εὐρίσκονται εἰς ξένην γῆν μακρὰν τοῦ πατρίου ἐδάφους.

Ἡ νῆσος αὕτη διαιρεῖται εἰς τρεῖς δῆμους, δηλ. εἰς τὸν τῆς Πάρου, συγκειμένου ἐκ τῆς πόλεως Παροικίας (Παρκιά), καὶ τῆς νήσου Ἀντιπάρου. Ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων τοῦ Δήμου τούτου ἀναβαίνει εἰς 2,413 ψυχάς. Ἡ πόλις Παρκιά τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι συμποσοῦνται εἰς 2,053, φαίνεται ὡκοδομημένη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας

τῶν Παρίων πόλεως, καὶ ἀκόμη τὴν σήμερον εἶναι μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας πόλεις τῶν Κυκλάδων. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἶναι ἀξίος παρατηρήσεως ὁ ναὸς ὁ καλούμενος Ἐκατονταπυλιανῆ, ὅστις φαίνεται ὡκοδομημένος ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἐνὸς περιβόητου τῆς Παναγίας ναοῦ, τὸν ὅποιον ἀναφέρει ὁ χρονογράφος Βαρόνιος, μολονότι εὗτος περιγράφει τὸν ναὸν τοῦτον ὡς κείμενον ἐν μέσῳ εὐρυχωροῦ κοιλάδος, καὶ οὐχὶ πλησίον τῆς πόλεως καὶ, εἰς παράλιον μέρος. Ἄξια παρατηρήσεως εἶναι προσέτι τὰ ἐρείπια τοῦ τῶν Ἐνετῶν φρουρίου, τὸ ὅποion ἦτον ὡκοδομημένον ἐκ τῶν λιψάνων τῆς ἀρχαίας τῶν Ἑλλήνων πόλεως.

Οἱ λοιποὶ δῆμοι εἰσὶν, ὁ τῆς Ναούσης ὅστις συγκείται ἐκ τῆς ὁμωνύμου Κωμοπόλεως, τῆς καὶ ἔδρας τοῦ δήμου, με κατοίκους 1,220, καὶ τοῦ χωρίου Κόστου με κατοίκους 305.

Καὶ ὁ δῆμος Μαρπίσης. — Τσιπίδες (ἔδρα) ἔχων κατοίκους . . .	643.
Μάρμαρα . . .	351.
Δραγουλᾶς . . .	185.
Λεῦκες . . .	1,346.
Τὸ ὅλον . . .	2,525.

Τὰ προϊόντα τῆς νήσου ταύτης εἰσὶ, σῖτος, κριθή, ὄσπρια, οἶνος, ἔλαιον, κύαμοι, καὶ βαμβάκιον. Φύεται δὲ ἐν ἀφθονίᾳ ἡ μανδραγόρα καὶ ὁ δίκταμος. Τὸ δὲ περιώνυμον αὐτῆς ὑλοτομεῖον εἶναι εἰς ἄκρον παρημελημένον.

Ἀντίπαρος — Κεῖται πρὸς δυσμὰς τῆς Πάρου καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σίφνου. Ἡ ἀστρονομικὴ αὐτῆς θέσις εἶναι κατὰ μὲν τὸ μήκος μ. 23, 17'. κατὰ δὲ τὸ πλάτος 37, 3'. ἔχει 4 λευγῶν περιφέρειαν καὶ 8,600 στρεμμάτων ἔκτασιν γῆς. Δὲν ἔχει καλὸν λιμένα, ἀλλ' εἰς τὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Πάρου πορθμὸν δύνανται ν' ἀγκυροβολήσωσι καὶ εὐμεγέθη πλοῖα. Τὸ πάλαι ὠνομάζετο Ὠλέαρος, ἢ μάλλον Ὠλίαρος, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὀνομασίαν ἠπάρτις καὶ ἰδιαιτέρον δῆμον, πρὶν ἡ συγχωνεῦθῃ μετὸν τῆς Πάρου. Κατὰ τὸν ἐκ Πόντου Ἡρακλείδην, ἀναφερόμενον ὑπὸ Στεφάνου τοῦ Γεωγράφου, ἡ πόλις τῶν Ἀντιπαρίων εἶναι ἀποικία τῶν Σιδωνίων· νῦν δὲ ὑπάρχει μικρὰ τις κωμόπολις κατοικουμένη ἐκ

360 ψυχῶν, καὶ ὅπου ἀκόμη φαίνονται τὰ ἐρείπια τοῦ τῆς Ἐνετικῆς δυναστείας φρουρίου. Τέσσαρα μίλια μακρὰν καὶ πρὸς μεσημβρίαν τῆς κωμοπόλεως ταύτης ὑπάρχει ἐν ὑπόγειον καὶ εὐρυχωρότατον ἄντρον, θαυμάσιον διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ἐμπεριεχομένας σταλακτιτικὰς κρυσταλλώσεις.

Τὰ προϊόντα τῆς νήσου ταύτης εἰσὶν οἶνος, σῖτος, κριθή, τυρός, πολύποι τῆς θαλάσσης, καὶ τινὰ ἄλλα θαλάσσια προϊόντα.

Ὡς πρὸς τὰς ἐρημονήτους τῆς ἐπαρχίας ταύτης αὐταὶ κεῖνται ὡς ἐφεξῆς· ἡ τοῦ Βριοκάστρου πλησίον τῆς Ναούσης· ἡ Ζέφυρα πλησίον καὶ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀντιπάρου· ἡ Πρεπέσινθος (Δεσποτικόν), καὶ ἡ καλουμένη Στρογγυλὸ, πλησίον καὶ πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς αὐτῆς· Ἀντιπάρου· αἱ λεγόμεναι Πανδιερόνησα μεταξὺ Πάρου καὶ Ἀντιπάρου· ἡ καλουμένη Τριός πλησίον καὶ πρὸς νοτιοανατολὰς τῆς Πάρου· ἡ δὲ Ἀκάριος πλησίον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Νάξου. (ἀκολουθεῖ.)

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Δύο χωρικοὶ Γάλλοι ἀναχωρήσαντες ἐκ τοῦ χωρίου αὐτῶν τρεῖς ὥρας πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὤδευον διὰ τοῦ φέγγους τῆς σελήνης πρὸς τὴν πόλιν Βωμόντην (Beaumont) διὰ νὰ φθάσωσι τὴν αὐγὴν εἰς τὴν ἀγορὰν· ὀλίγον δὲ πρὸ αὐτῶν εἶχεν ἐξέλθει ἑμοίως τοῦ χωρίου σιδηροδρογὸς τις περιερχόμενος συνήθως τὰς ἀγορὰς καὶ πωλῶν καρφία καὶ πέταλα ἵππων, τὰ ὅποια ἔφερεν ἐντὸς δισακκίου κρεμαμένου ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ.

Κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐσυνείθιζον εἰς τὴν Γαλλίαν, καθὼς καὶ εἰς τὰ λοιπὰ πεπολισμένα μέρη τῆς Εὐρώπης, νὰ ἐγειρώσιν ἔξω τῶν πόλεων καὶ παρὰ τὰς μεγάλας ὁδοὺς στύλους, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέμων τοὺς εἰς τὴν ἀγχόνην ὑπὸ τῶν νόμων καταδικαζομένους, ἀφίνοντες κρεμάμενα ἐκεῖ τὰ νεκρὰ αὐτῶν σώματα, μέχρις οὗ ταῦτα πέσωσιν αὐτομάτως ἐκ τῆς πολυκαίρειας, ἣτινος ἄλλου τυχεροῦ συμβέβηκός· τοὺς δὲ στύλους τούτους ὠνόμαζον *dickra* τῆς ἀγχόνης (*fourches patibulaires*).

Ὁ ῥηθεις λοιπὸν σιδηροδρογὸς ὁδεύων ἀπὸ τοῦ χωρίου αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν, εἶχεν ἤδη πλησιάσει πρὸς

τὸν τόπον, ὅπου ἴσταντο τὰ ρηθέντα δίκρανα τῆς ἀγ-
χόνης, ἀλλὰ καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ δειλιῶν
νὰ διέλθῃ τὸν τόπον τοῦτον μόνος, ἐνόμισεν νὰ πε-
ριμείνῃ τινὰς στιγμὰς, ἕως οὗ τύχῃ ἐρχόμενον καὶ
ἄλλον διαβάτην, μετὰ τοῦ ὁποίου συνωδευμένος νὰ
περάσῃ ὑπὸ τὰ ρηθέντα δίκρανα· ἀφοῦ δὲ περιέμει-
νεν ὀλίγον, μὴ βλέπων τινὰ ἐρχόμενον, ἐνόμισεν ὅτι
ἠπατήθη ἀναχωρήσας πολλά ἐνωρὶς ἐκ τοῦ χωρίου
καὶ ἀπεφάσισε νὰ παρκαμερίσῃ ὀλίγον τῆς ὁδοῦ καὶ
νὰ κατακλιθῆ ἐπὶ τῆς ὀπισθῆν τινος φράκτου εὐρι-
σκομένης ὀλίγης χλόης, ὅπου ἀπεκοιμήθη.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον οἱ δύο εἰρημένοι χωρικοὶ ἔφθα-
σαν εἰς τὸν τόπον τοῦτον, καὶ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἐπρό-
βαλεν εἰς τὸν ἄλλον νὰ ἀριθμήσῃ τοὺς ἐκ τῶν δι-
κράνων ἀπηγχονισμένους· ἐπλησίασαν λοιπὸν καὶ
ἤρχισαν ν' ἀριθμῶσι, ἀλλ' ἰδόντες νεκρὸν τινὰ
σκωληκόβρωτον, πεσόντα ἐκ τῆς ἀγχόνης αὐτοῦ καὶ
κείμενον κατὰ γῆς, ἀστενεύομενοι εἶπον πρὸς ἀλλή-
λους, ὅτι πρέπει νὰ ἐγείρωσιν αὐτὸν, καὶ πλησιά-
σαντες ἐκίνουν διὰ τῶν ῥάβδων αὐτῶν· ἀλλὰ βλέ-
ποντες τὰ μέλη αὐτοῦ διαχωριζόμενα, ἄς τὸν ἀνή-
σωμεν, εἶπον, διότι κοιμᾶται πολλὰ βαθέως ἀρι-
θμήσαντες δὲ τοὺς ἀπηγχονισμένους καὶ εὐρόντες
αὐτοὺς δεκατέσσαρας, ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον
αὐτῶν.

Ἀφοῦ δὲ ἐπροχώρησάν τινὰ βήματα, ὁ εἷς τῶν ὁδοι-
πόρων εἶπε γελῶν πρὸς τὸν ἄλλον α τῆ ἀληθεία, γεί-
ται· Θωμᾶ, ἔπειπε νὰ κράξωμεν τοῦτον τὸν νεκρὸν,
διὰ νὰ ἴδωμεν εἴν θέλη νὰ ἔλθῃ μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν
πόλιν· ἔρχεαι δίκαιος, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος, καὶ συγ-
χρόνως ἀμφοτέροι οἱ ὁδοιπόροι ἤρχισαν νὰ καλῶσιν
αὐτὸν κραυγάζοντες δυνατὰ, ὦ σὺ, ὅστις κοιμᾶσαι
βαθέως! θέλεις νὰ ἔλθῃς μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν πόλιν;
ὁδὲ σιδηρουργός, ὅστις μόλις ἐκοιμᾶτο ὑπὸ τοῦ φό-
βου αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἀπήντησε κῆρυγάζων μεθ' ὅλης
αὐτοῦ τῆς δυνάμεως, ἔρχομαι! ἔρχομαι! περιμεινα-
τέμε, καὶ ἐνταυτῷ ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς αὐτοὺς·
καὶ οἱ μὲν δύο χωρικοὶ νομίσαντες ἀληθῶς, ὅτι ὁ
ἀπηγχονισμένος νεκρὸς ἀπεκρίθη καὶ ἠκολούθη αὐ-
τοῦς, ἤρχισαν νὰ φεύγῃ μετὰ μεγάλης ταχύτητος
καὶ ὁρμῆς, ὁ δὲ σιδηρουργός ἐξακολουθῶν νὰ τρέχῃ
ὁμοίως κατόπιν αὐτῶν κραυγάζων, περιμεινάτε με,
ἰδιπλασίασε τὸν τρόμον τῶν χωρικῶν, ἀκούοντων

τὸν κρότον τῶν ἐν τῷ δισακκίῳ αὐτοῦ καρφίων καὶ
πετάλων, τὰ ὁποῖα ἐξέλαβον, ὡς ἀλύτους τοῦ φά-
σματος τοῦ ἀπηγχονισμένου νεκροῦ.

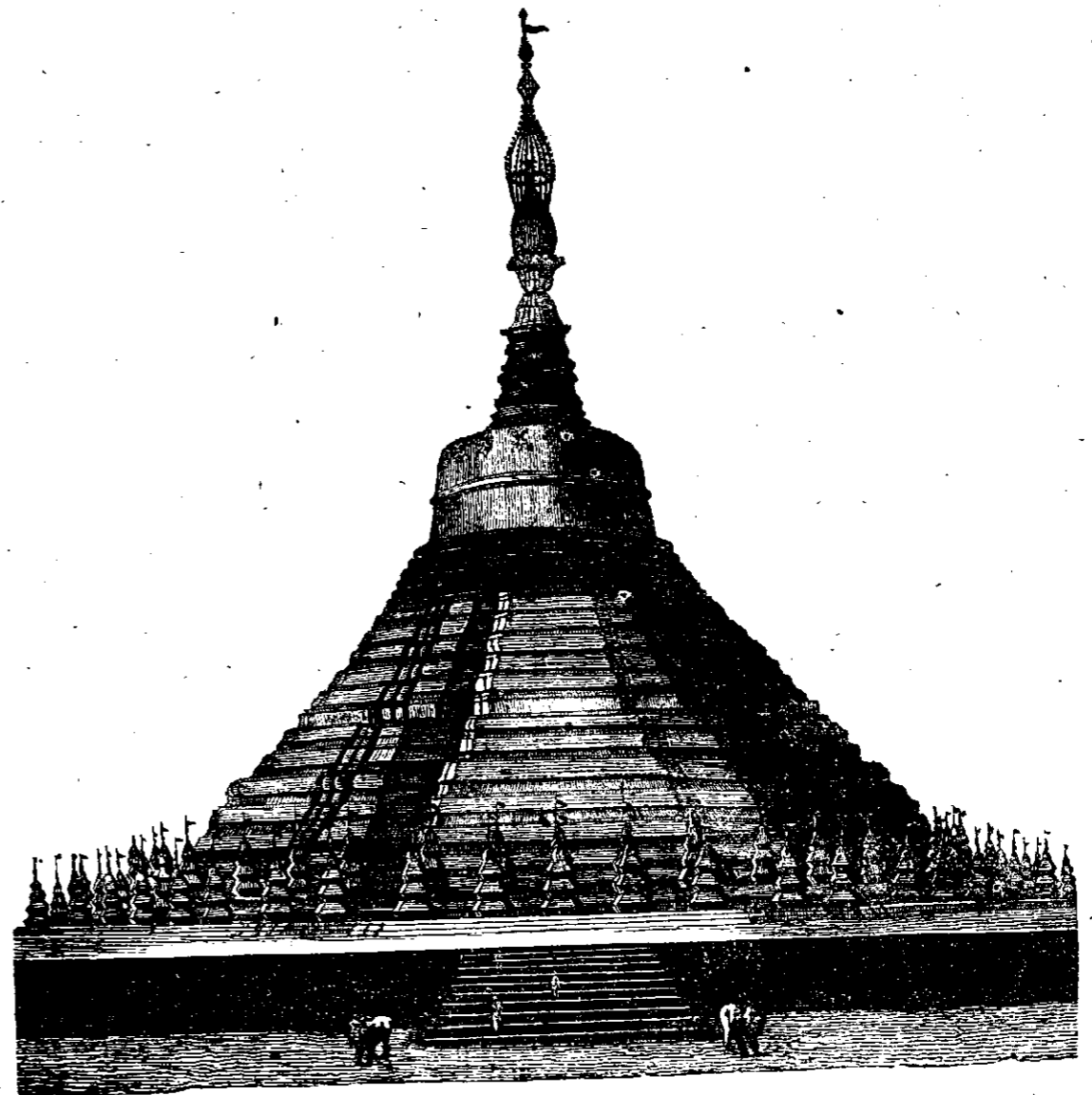
Καὶ οἱ μὲν δύο χωρικοὶ κυριευθέντες ὑπὸ τοῦ τρό-
μου ἔπεσαν ἐπίστομα κατὰ γῆς, ὁ δὲ σιδηρουργός
προφθάσας αὐτούς, εὗρηκε σχεδὸν παγωμένους καὶ
ἡμίθανεῖς ὑπὸ τοῦ φόβου· βεβαιώσας δὲ καὶ κατα-
πίσας, ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ ἀποκριθεὶς εἰς τὴν πρό-
σκλησιν αὐτῶν, καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῶν δύο
χωρικῶν ὡς κάτοικος τοῦ ἰδίου χωρίου, ἐξηκολούθη-
σε μετ' αὐτῶν τὴν πρὸς τὴν πόλιν ὁδόν, ὅπου ἔφθα-
σαν καὶ οἱ τρεῖς, ποτὲ μὲν γελῶντες, ποτὲ δὲ τρέ-
μοντες ἔτι ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ συμβεβηκότος
τούτου.

**Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΘΕΟΥ ΕΙΣ
ΤΟ ΠΕΓΟΥ.**

Ἡ ἐπαρχία τοῦ Πεγού ἀποτελοῦσα μέρος τῆς
ἐν Ἀσίᾳ Βιρμανικῆς αὐτοκρατορίας τῆς ἐκ τῶν
πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδιῶν, ἀπεκατέστη ἀνεξάρτητος
κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα, κυριεύσασα μάλι-
στα καὶ τὴν πόλιν Ἄβαν νῦν πρωτεύουσαν τῆς
Βιρμανικῆς Αὐτοκρατορίας, μέχρις οὗ ὁ ἐκ τῆς πό-
λεως ταύτης Ἀλόμπρας ἐλευθέρωσας τὴν πατρίδα
αὐτοῦ ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Πεγουάνων κατὰ τὸ ἔτος
1157 καὶ κατασκάψας ὅλας τὰς οἰκίας καὶ λοιπὰς
οἰκοδομὰς τῆς λαμπρᾶς καὶ πολυανθρώπου μητρο-
πόλεως τοῦ Πεγού, πλὴν τινῶν ναῶν, ἐκηρύχθη Ἀυτο-
κράτωρ τῆς Βιρμανίας· ἐκ δὲ τοῦ Ἀλόμπρας τούτου
κατάγεται ἡ σημερινὴ δυναστεία τῶν Βιρμανῶν Ἀυ-
τοκρατόρων.

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1790 ἀνεκτίσθη μὲν ἡ πόλις
Πεγού, ἀλλὰ μέχρι τοῦ 1824 οἱ κάτοικοι αὐτῆς δὲν
ἦσαν πλείονες τῶν 7,000.

Παρὰ τοῖς Πεγουανοῖς καὶ παρ' ὅλοις γενικῶς
τοῖς Βιρμανοῖς, ὁ χρυσὸς εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ ὑ-
περτάτου ἀγαθοῦ καὶ τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστι-
κὸν πάσης θείας καὶ ἀνθρωπίνου ἀρετῆς· ἕνεκα τού-
του τὰ ἔθνη καθιεροῦσι μὲν τὸν χρυσὸν εἰς τοὺς
θεοὺς, ἀποδίδουσι δὲ τὰς ἰδιότητας τοῦ μετάλλου
τούτου εἰς τοὺς ἡγεμόνας αὐτῶν, διὸ καὶ πᾶν μὲν
ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Θεόν, φέρει πάντοτε τὸ ἐπίθετον
Σχού, τὸ ὁποῖον μεταφραζόμενον σημαίνει χρυ-

σοῦς· οὐδέποτε δὲ ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ προσώπου τοῦ
Αὐτοκράτορος αὐτῶν χωρὶς νὰ ἀναφέρωσι καὶ τὸ
ὄνομα τοῦ πολυτίμου μετάλλου· ὅταν, παραδειγμα-
τος χάριν, Βιρμανός τις διηγῆται, ὅτι ὁ αὐτοκρά-
τωρ ἔμαθέ τι, λέγει « τοῦ το ἔ φ θ α σ ε ν εἰ ς
τ ὸ ὦ τ α τοῦ χ ρ υ σ οῦ », ὅταν δὲ τύχῃ ἀκρο-
άσεως παρὰ τῷ ἡγεμόνι ὅτι « ἔ π ε σ ε ν εἰ ς
τ οῦ ς π ὸ δ α ς τοῦ χ ρ υ σ οῦ » διὸ καὶ ὁ πε-
ρίφημος οὗτος ναὸς τοῦ Πεγού ὠνομάσθη ν α ὸ ς
τοῦ Σ χ ο υ μ α δ οῦ, ἦτοι τοῦ χρυσοῦ Θεοῦ,
κατὰ διαφθορὰν φαίνεται τῆς λέξεως Μ α δ οῦ ἐκ
τοῦ Μ α χ α δ εῦ α, ὃ δηλοῖ τὸν Θεόν.

Ὁ δὲ ναὸς οὗτος τοῦ Χρυσοῦ Θεοῦ, ὦν ὁ μόνος ἐπι-

σκευασθεὶς ἐκ τῶν διασωθέντων ναῶν μετὰ τὴν ἀ-
νάκτησιν τῆς πόλεως, εἶναι ὠκοδημημένος ἐκ κερά-
μων καὶ ἀμμοκονίας, ἀνευ τινος εἴδους κοιλότητος ἢ
ανοίγματος. Καὶ κατὰ μὲν τὴν βάση εἶναι ὀκτά-
γωνος, ὑψόμενος δὲ ἐν εἴδει πυραμίδος τελευτᾷ εἰς
ἑλιγα· εἶναι ὠκοδημημένος ἐπὶ διπλοῦ προχώματος
ἐξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἐξέχει τῆς γῆς δέκα, τὸ δὲ δεύ-
τερον εἴκοσιν Ἀγγλικῶς πόδας· ἔχει ὕψος τριακο-
σίων τριάκοντα ἐννέα καὶ περιφέρειαν τῆς βάσεως
χιλίων διακοσίων ἐνεήκοντα ἕξ Ἀγγλικῶν ποδῶν·
ἢ δὲ κορυφὴ αὐτοῦ ὁμοιάζει σκιάδιον, οὔσα κατα-
σκευασμένη ἐκ κεχρυσωμένου ριδήρου καὶ ἔχουσα
περιφέρειαν πενήκοντα ἕξ Ἀγγλικῶν ποδῶν· ὁ δὲ

θόλος τῆς κορυφῆς ταύτης ἔχων σχῆμα κυκλοειδές· φέρει ἐπὶ τῆς κορωνίδος ἀνάγλυφα καλλωπίσματα, τὰ ὅποια παραδόξως πως ὁμοιάζουν τὰ κρῖνα τῶν παλαιῶν ἐθνικῶν συμβόλων τῆς Γαλλίας· ἄνωθεν δὲ τοῦ θόλου τούτου ἡ οἰκοδομὴ παριστᾷ καλλωπίσματα ὅμοια πρὸς τὰ Κορινθιακὰ ἐπιστύλια, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχει εἶδος τις ἀλεξήλιου ἐκ σιδήρου κεχρυσωμένου, ἐφ' οὗ στηρίζεται κατὰ κάθετον βελόνη ἀπολήγουσα εἰς χρυσοῦν ἀναμοδείκτην. Εἰς ἐκάστην τῶν πλευρῶν τοῦ δευτέρου προχώματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται ὁ μέγας ναὸς τοῦ Χρυσοῦ Θεοῦ, ὑπάρχει ὠκοδομημένος ἀνά εἰς ναὸς ἐξήκοντά ἐπτὰ ποδῶν ὕψους, ὅμοιος πρὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ μεγάλου ναοῦ· ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου ἐνός τῶν ναῶν τούτων ὑπάρχουσι τρία γιγαντιαῖα ἀγάλματα, παριστῶντα τὸν κακὸν δαίμονα, ἔχοντα μορφὴν τεράτων καὶ φέροντα ὑπερμεγέθη ῥόπαλα ἐπὶ τῶν ὤμων· τὰ δὲ τέρατα ταῦτα εἶναι οἱ φύλακες τοῦ ναοῦ· εἰς δὲ τὴν θάλασσαν τοῦ πρώτου προχώματος ὑπάρχουσι πρὸς τῆς εἰσόδου τοῦ ναοῦ δύο ὑπερμεγέθεις λίθινοι λέοντες. Πέριξ δὲ τοῦ μεγάλου ναοῦ εἶναι κατεσκευασμένοι διάφοροι ἄλλοι μικρότεροι ναοί, ἐξ ὧν οἱ πλείστοι φαίνονται καταπεπτωκότες ὑπὸ τοῦ χρόνου· Διότι οἱ Βερμανοὶ καὶ Πεγουανοὶ νομίζουσιν εὐσέβειαν τὸ ν' ἀνεγείρωσι νέους ναοὺς, ἀλλ' ὄχι νὰ ἐπισκευάσωσι τοὺς παλαιούς· ἐνίοτε ὅμως οἱ ναοὶ οὗτοι ἐπισκευάζονται ὑπὸ τινῶν πενήτων μὴ δυναμένων νὰ οἰκοδομήσωσι νέους.

Ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς τῶν πλευρῶν τοῦ δευτέρου προχώματος ἴστανται ὑπὸ ὀλοχρύστου θόλου δύο ἀγάλματα, ἐξ ὧν τὸ μὲν παριστᾷ ἄνδρα ἰστάμενον ὄρθιον, ἔχοντα βίβλον ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ κρατοῦντα κάλαμον εἰς τὴν χεῖρα, οὗτος δὲ εἶναι ὁ Θεζιάμης, δηλαδὴ ὁ καταγράφων τὰς καλὰς καὶ κακὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων· τὸ δὲ ἄλλο ἄγαλμα παριστᾷ γονυπατῆ γυναῖκα, αὕτη δὲ εἶναι ἡ Μαχαζουδέρα, δηλαδὴ ἡ δύναμις ἣτις θέλει προστατεύσει τὸν κόσμον μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ εἰμαρμένη ὤρσει τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ, ὅτε ἡ ῥηθεῖσα Μαχαζουδέρα θέλει συντρίψει τὴν γῆν διὰ τῆς ἰσχυρᾶς αὐτῆς χειρὸς, καὶ βυθίσει αὕτη τὸ πᾶν εἰς τὸ χάος.

Καθ' ὅλον δὲ τὸ μῆκος τοῦ πρὸς δυσμὰς μέρους τοῦ δευτέρου τούτου προχώματος ἐκτείνεται εὐρύχω-

ρος στοῖ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναπαύονται οἱ ἐρχόμενοι εἰς προσκύνῃσιν τοῦ χρυσοῦ Θεοῦ, ὑπὸ δὲ τὴν στοῶν ταύτην ὑπάρχουσι τρεῖς παμμεγέθεις κώδονες ἀξιολόγου κατασκευῆς, κρεμᾶμενοι ἕκαστος μεταξὺ τεσσάρων στύλων, καὶ ὀλίγον ὑψωμένοι ἀπὸ τῆς γῆς, πλήθος δὲ κερμάτων δορκάδων κεῖνται δισκοροπισμένα κατὰ γῆς περὶ τοὺς κώδονας τούτους. Οἱ δὲ αἰεῖτε περὶ τὸν ναὸν, χάριν εὐλαθείας, περιπολοῦντες ἐγγύρῳι, ἅμα ἴδωσι τινὰ ξένον ἐρχόμενον, λαμβάνοντες ἐν τῶν κερμάτων τούτων κρούσει τρεῖς ἀλληλοδιαδόχως τὴν γῆν καὶ τὸν κώδονα διὰ νὰ εἰδοποιήσωσι τὸν Γῶδμαν, ἢ χρυσοῦν Θεόν, ὅτι ἔρχεται τις εἰς εἰς προσκύνῃσιν αὐτοῦ· εἰς δὲ τοὺς πρόποδας τῆς μεγάλης πυραμίδος τοῦ ναοῦ εὐρίσκονται πλήθος ξυλίνων τραπεζῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰ προσκυνηταὶ θέτουσι τὰς προσφορὰς αὐτῶν συνισταμένας συνήθως εἰς ἐθρασμένον ὀρύζιον, εἰς ἀμύγδαλα τοῦ κοκκοῦ τηγανισμένα δι' ἐλαίου καὶ εἰς γλυκίσματα. Ἄλλ' οἱ κόρακες καὶ οἱ κύνες διαρπάξουσι πολλάκις τὰς προσφορὰς ταύτας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν εὐλαθῶν προσκυνητῶν, μὴ τολμώντων νὰ ἐμποδίσωσι ταύτην τὴν διαρπαγὴν.

Καθ' ὅλην τὴν πέριξ τοῦ ναοῦ τοῦ χρυσοῦ Θεοῦ γῆν βλέπει τις δισκοροπισμένα τῇ δε καθεῖσε ἀγάλματα τοῦ Θεοῦ Γῶδμα ἐκ μαρμάρου καὶ ξύλου κεχρυσωμένου· ταῦτα δὲ δὲν εὐρίσκονται ὑπ' οὐδενὸς φύλακος προστασίαν· διότι οἱ ἀγοράζοντες ἀγάλματα Βερμανοὶ διὰ νὰ προσφέρωσι εἰς τὸν Θεόν αὐτῶν, ἀφοῦ προσκαλέσωσι Ῥαχαῶν τινὰ (ἢ τοὶ ἱερεῖς Βερμανῶν) διὰ νὰ εὐλογῆται αὐτὸ, μεταφέρουσι καὶ στήνουσι, πολλάκις ὑπαίθρῳ, πλησίον τινὸς ναοῦ, ἀφίνοντες εἰς τὸν Θεόν τὴν φροντίδα τοῦ νὰ φυλάττη αὐτὸ· κατασκευάζουσι πρὸς τούτοις ἀγάλματα καὶ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, ἀλλὰ τὴν φύλαξιν αὐτῶν δὲν ἀφίνουσι εἰς τὸν Θεόν, ἀλλ' ἔχουσιν αὐτοὶ οἱ ἰδιοκτῆται.

Ἐπὶ δὲ τῶν δύο προχωμάτων εὐρίσκονται πεφυτευμένοι εἰς τὴν γῆν πολλοὶ Ἰνδικοὶ κάλαμοι· ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὁποίων κυματοῦσι λευκαὶ στρογγυλαὶ σημάδιαι, ἐφ' ἐκείτης τῶν ὁποίων εἶναι ἐκωγραφισμένη γῆν, τὸ ἐθνικὸν σύμβολον τῶν Βερμανῶν καὶ Πεγουάνων.

Ὅσον δὲ περὶ τῆς ἀρχαιότητος τοῦ ναοῦ τούτου

οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ δι' ἰσχυρίζονται, ὅτι ἐκτίσθη πρὸ 2,300 ἐτῶν ὑπὸ δύο ἀδελφῶν ἐμπορῶν, οἵτινες πλούτησαντες διὰ τοῦ ἐμπορίου, ἔδειξαν τὴν πρὸς τὸν Χρυσοῦν Θεὸν εὐγνωμοσύνην διὰ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ τούτου, ὑψώσαντες αὐτὸν κατ' ἀρχὰς εἴκοσι δύο μόνον πόδας· ἀλλὰ τὴν νύκτα ὁ Χρυσοῦς Θεὸς ἐδιπλασίασε τὸ ὕψος τοῦ ναοῦ αὐτοῦ. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔμποροι βλέποντες τὴν ἐπαύριον τὴν αὐτόμακτον ταύτην ὑψώσιν, ἐπρόσθεσαν ἀφ' ἑαυτῶν ἄλλους εἴκοσι πόδας, τοὺς ὁποίους ὁ Χρυσοῦς Θεὸς ἐδιπλασίασε πάλιν τὴν νύκτα καὶ οὕτως ἐρεξῆς, μέχρις οὗ ἔφθασεν ἡ οἰκοδομὴ εἰς ὕψους 12 Βερμανικῶν πηχῶν· ἀλλ' ἀκολούθως διάφοροι βασιλεῖς τοῦ Πεγοῦ ἐτελειοποίησαν καὶ ἔφερον τὸν ναὸν τούτον εἰς τὴν σημερινὴν αὐτοῦ κατάστασιν.

ΠΕΡΙ ΓΑΛΑΚΤΟΣ.

Μεταξὺ τῶν ζωτικῶν τροφίμων εἶναι καὶ τὸ γάλα, ἐν τῶν σημαντικωτέρων καὶ διὰ τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν ὠφελιμωτέρων τροφίμων· καθότι σχεδὸν ἅπαντα τὰ πρὸς θρέψιν καὶ αὐξήσιν τῶν ὀστέων συντείνοντα ἐντὸς τοῦ γάλακτος ἐμπεριέχονται. Τὰ τοῦ γάλακτος συστατικὰ πρὸ πάντων εἶναι λεύκωμα, τυρὸς, βούτυρον, καὶ διάφορα γαλακτικὰ καὶ φωσφορικὰ ἄλαττα καὶ τὰ τελευταῖα εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἀποτιθέμενα ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ προκαλοῦσι τὴν τῶν ὀστέων σκερῶτητα καὶ αὐξήσιν, καὶ ἔνεκα τούτου ἡ ἐνεργητικὴ φύσις προσδιώρισε τὸ γάλα διὰ πρώτην τροφήν τῶν νεογνῶν.

Τὸ γάλα κατέχει τὰς ἐκτεθείσας ιδιότητας, ἐάν εἶναι πρόσφατον καὶ ἐξ ὑγιῶν ζώων λαμβανόμενον. Ἐπὶ τῆς τοῦ γάλακτος θρεπτικῆς ιδιότητος μεγίστην ἐπιβρότην ἔχει ἡ τοῦ θηλάζοντος ἀνθρώπου φυχικὴ διάθεσις καὶ αὕτη εἶναι, ἥτις κυρίως τὴν τοῦ γάλακτος θρεπτικὴν δύναμιν, ἰδίως αὐξάνει ἢ ἐλαττώνει καὶ μάλιστα εἰς μέγαν ὀλητηρίον νὰ μεταβάλλῃ αὐτὴν δύναται. Ὑπάρχουσι παραδείγματα ὅτι παιδιὰ εὐτραφέστατα θηλάζοντα τὸ γάλα οὐσης τῆς μητρὸς εἰς ἄκρον ὀργισμένης, μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὑπὸ σπασμῶν ἀπέθανον· ἐξ αὐτοῦ ἐξάγεται, ὅτι αἱ μητέρες αἱ νεογνὰ θηλάζουσαι πρέπει ν' ἀπέχῳσι πάσης ἀφορμῆς θυμοῦ, λύπης, ὑπερβολικῆς χαρᾶς, δηλ. ἀπὸ ἐπιβροῶν, αἵτινες δύνανται νὰ προκαλέσωσι ταύτην τὴν τοῦ γάλακτος ἀλλοίωσιν.

Ἐπὶ τῆς τοῦ γάλακτος θρεπτικῆς δυνάμεως μεγίστην ἐπιβρότην ἔχει ἡ τοῦ ζώου ὑγιῆς κατάστασις· καὶ διὰ τοῦτο γάλα λαμβανόμενον ἐκ ζώων ἀσθενῶν, θλάβην καὶ οὐχὶ ὠφέλειαν ἐπιφέρει. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ σύνθησις πρὸς τροφήν μεταχειριζόμενον γάλα, λαμβανόμενον ἢ ἐκ βοῶν ἢ ἐκ προβάτων, διαφέρει ὡς πρὸς τὴν ποιότητα κατὰ τὰς ἐποχὰς τοῦ χρόνου· καθότι ἡ τοῦ ζώου τροφή, ὡς ἐννοεῖται, μεγίστην ἐπιβρότην ἐπὶ τοῦ προσῶ τῶν διαφόρων συστατικῶν τοῦ γάλακτος ἔχει ἐπωφελέστερον εἶναι τὸ γάλα, ἐάν τὸ ζῶον τραφῇ ἐκ προσφάτων χόρτων παρά ἐκ ξηρῶν, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐάν τὰ τελευταῖα εὐρίσκωνται εἰς ἀνήθησιν· καθότι ἡ τῶν φυτῶν εὐωδία μεταβαίνει εἰς τὸ γάλα καὶ δι' αὐτῶν τῶν ἀρωμάτων ποικίλην γεῦσιν καὶ ὁσμὴν προσλαμβάνει, τὰ ὅποια τὸ γάλα τῶν ἐκ ξηρῶν χόρτων τρεφομένων ζώων σκερῆται. Ὅσαύτως παρατηρήθη, ὅτι τὸ γάλα τὸ ἐκ ζώων εὐρισκόμενων ἐν ὑπαίθρῳ τόπῳ καὶ περιφερομένων ἐκεῖ, εἶναι ὑγιέστερον παρά τὸ γάλα τὸ ἀρμεγμένον ἐκ ζώων πάντοτε εἰς τὰ κτηνοστάσια ἐγκλεισμένων, ἂν καὶ τὸ τοιοῦτον γάλα εἶναι παχύτερον καὶ ἐμπεριέχῃ μεγαλύτερον ποσὸν τυροῦ καὶ βουτύρου.

Τὸ σύνθησις γάλα, καθὼς λαμβάνεται ἀπὸ τῶν γαλακτοπωλῶν ἀναμιγνύεται συνήθως μετὰ ὕδατος, καὶ τοιοῦτοτρόπος ἡ τοῦ γάλακτος θρεπτικὴ δύναμις κατὰ φυσικὸν λόγον ἐλαττοῦται. Τὴν τοῦ γάλακτος μετὰ τοῦ ὕδατος νοθεύσιν, δηλ. τὴν πλειοτέραν λεπτότητα αὐτοῦ, ἀνακαλύπτουσι δι' ἰδιαιτέρων ἐργαλείων ὀνομαζομένων γαλακτόμετρα, τὰ ὅποια ὁμοιάζουσι μετὰ τῶν πρὸς δοκιμασίαν τοῦ ἀναισθημακτοῦ ἐν χρήσει ἐργαλείων· ἐκ δὲ τῆς πλειοτέρας ἢ ὀλιγωτέρας ἐμφυθίσεως αὐτῶν εἰς τὸ ἐξετασθησόμενον γάλα γνωρίζεται μετὰ θετικότητος ἢ τοῦ γάλακτος μετὰ τοῦ ὕδατος σύμμειξις. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ χρῆσις τοιούτων ἐργαλείων εἶναι ὅπως δύσκολος, ἐκθέτομεν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς τοῦ γάλακτος μετὰ τοῦ ὕδατος νοθεύσεως τὸν ἐφεξῆς εὐκόλον τρόπον.

Ἐάν σταγῶν τοῦ γάλακτος ἐπὶ τοῦ ὄνυχος τοῦ δακτύλου τεθείς μὲν ὑψωμένος, θεωρεῖται τὸ γάλα ἀνόθευτον· ἐάν ὅμως ἡ σταγὼν αὕτη διαχέεται, τὸ γάλα εἶναι νοθευμένον.

Διὰ νὰ μὴ φανῇ ἡ γάλακτος μετὰ τοῦ ὕδατος μίξις, ἀναμιγνύουσι τὸ γάλα μετὰ ἀποβράσματος ὀρύζου, ἢ

μετὰ σιταμύλου· αἱ τελευταῖαι προσμιχθεῖσαι ὕλαι ἀνακαλύπτονται, ἐάν τὸ γάλα ἀφεθῆ ἡσύχως ὀλίγον καιρὸν καὶ οὕτω τὸ ἄμυλον ἢ ἄλευρον κατακάθεται· πρὸς τούτοις ἐάν τὸ τοιοῦτον γάλα προσεκτικῶς θερμανθῆ, τὸ κατακαθήμενον ἄλευρον ἢ σιτάμυλον πηγνύμενον φαίνεται ὡς κόλλα, καὶ διὰ πλειοτέρας θερμάνσεως ἄρχεται νὰ καίηται· ἕνεκα τούτου πολλάκις εἰς τὴν θράσιν προλαμβάνει δυσάρεστον ἐμπυρευματικὴν ὄσμην καὶ γεῦσιν.

Ἄλλη νόθευσις τοῦ γάλακτος εἶναι ἡ ἀκόλουθος.

Τὸ καλοκαίριον ἕνεκα τῆς πλειοτέρας θερμότητος τὸ γάλα αὐτομάτως πήγνυται (κόπτει) φαίνονμενον προερχόμενον ἀπὸ τὸν σχηματισμὸν τινος ὀξέος καλουμένου γαλακτικού· διὰ νὰ ἐμποδίσωσι δὲ οἱ Γαλακτοπῶλαι τὴν τοῦ γάλακτος πῆξιν προσθέτουσι Καλιὰν (Πότασσαν)· καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου ὄχι μόνον ἡ τοῦ γάλακτος πῆξις ἐμποδίζεται, ἀλλὰ τὸ ἥθη ὀπωσοῦν πεπηγμένον γάλα ἀποκαθίσταται ὁμοιον τοῦ νεαρῶς ἀρμεγμένου· ἡ προσθήκη τῆς καλιᾶς εἶναι πρᾶξις ἀσυνειδήτου, καθότι τοιοῦτον γάλα ἀποκαθίσταται δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου ἐπιπλαβῆς, ἐπιφέρων κολοικοπόνους καὶ διάρροϊαν· ἡ τοιαύτη ἀσυγχώρητος νόθευσις γνωρίζεται, ἐάν τὸ τοιοῦτον ὑποπτον γάλα ἤθελεν ἀναμιχθῆ μετὰ δυνατοῦ ὄξους καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου προσκαλεῖται δυνατώτερος ἢ ὀλιγώτερος ἀναβρασμὸς, ὥστε ἐξ αὐτοῦ τοῦ φαινομένου τοῦ ἀναβρασμοῦ ἤθελεν ἀποδειχθῆ ἢ τοῦ γάλακτος μετὰ τῆς καλιᾶς ἀσυγχώρητος νόθευσις.

Ξ. Λά ν δ ε ρ ρ.

ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑ κ. τ. λ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ 4.)

ΚΕ'. Πολλοὶ δυστυχοῦσι διὰ τὸν πλοῦτον· καὶ οἱ μὴ ὄντες πλούσιοι, ὅταν τὰ παντὸς τρόπου ἐπιθυμῶσι νὰ πλουτήσωσι, καὶ οἱ πλούσιοι οἵτινες φοβοῦνται μὴ ἀποβάλλωσιν ἢ ἐλαττώσωσιν τὸν πλοῦτον αὐτῶν, εἶναι ἐπίσης δυστυχεῖς καὶ ἀξιολύπητοι. Παρὰ σοὶ κεῖται νὰ μὴ συγκαταριθμηθῆσαι μήτε μετὰ τῶν πρώτων, μήτε μετὰ τῶν δευτέρων.

ΚΓ'. Οὔτε τὸ γένος, οὔτε τὰ πλοῦτη καὶ τὰ μεγάλα ἀξιώματα θέλουσι σὲ καταστήσει ὀνομαστον ἀλλ' ἡ καλὴ χρῆσις αὐτῶν.

ΚΖ'. Χαρίζομενος καὶ εὐεργετῶν τοὺς ἐχθρούς σου

δύνασαι νὰ ἀναδείξῃς αὐτοὺς φίλους σου· ἀλλ' ὅσον πλέον κολακείης τὰ πάθη σου, τόσον πλειότερον ὑποδουλοῦσαι εἰς αὐτά.

ΚΗ'. Δύο εἶναι αἱ πύλαι τῆς ζωῆς· ἡ μὲν δι' ἧς εἰσερχόμεθα, ἡ δὲ δι' ἧς ἐξερχόμεθα. Καὶ ὅσον ἀπομακρυνόμεθα τῆς μιᾶς, τόσον πλησιάζομεν εἰς τὴν ἄλλην. Ὁ φρόνιμος πρέπει νὰ σκέπτεται περὶ τούτου συνεχῶς.

ΚΘ'. Ζῆθι πάντοτε ὡς γέρων, ἵνα μὴ μετανοῆς ὅτι ὑπῆρξες νέος.

Λ'. Ἡ πολυτέλεια καὶ τὸ παιγνίδιον εἶναι δύο μεγάλαι πηγαὶ δυστυχίας. Ἄν ἔχῃς μικρὰν πῆραν τοῦ κόσμου, θέλεις ἐννοῆσαι ἀπ' ἑαυτοῦ σου ἄλλιον τὴν ἀλήθειαν ταύτην παρ' ὅ,τι δύναμαι νὰ παραστήσω διὰ λόγου ἐνταῦθα.

ΛΑ'. Νὰ ἐξεύρῃς νὰ ζημιώσῃς ἐνίοτε εἶναι κέρδος, καὶ εἰς περιστάσεις τινάς, ἂν παραθλέπῃς κατὰ τι τὸ συμφέρον σου, θέλεις πράττει ὡς ἀνὴρ νουνεχῆς καὶ φρόνιμος.

ΛΒ'. Μὴ ἀναφέρῃς εἰς οὐδένα περὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν ὑποθέσεων αὐτοῦ, ἂν δὲν ἔχῃς τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν νὰ συνδράμῃς αὐτόν. Εἶναι ἀφροσύνη νὰ πράττῃς ἄλλως, καὶ νὰ ἀνησυχῆς τοὺς φίλους σου ἀναιτιῶς.

ΛΓ'. Νὰ ὀργίζηται τις ἀνευ εὐλόγου αἰτίας εἶναι σημεῖον ὀλιγονοίας, καὶ ὅτι δὲν ἐξεύρει νὰ ζῆ. Μὴ ἐρεθίζῃσαι λοιπὸν κατὰ τῶν φίλων ἐν οὐδεμιᾷ περιστάσει. Τοῦτο διαλύσει τὴν φιλίαν ἀλόγως, καὶ ψεύσει ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ πολλῶν ἐτῶν εὐνοϊκὰς σχέσεις.

ΛΔ'. Ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἄπεχε τοῦ νὰ διηγήσῃσαι ψυχρὰ καὶ μικροπρεπῆ πράγματα, τὰ ὅποια ἤκουσες ἢ ἀνέγνωσες, διότι τοῦτο εἶναι τεκμήριον ὅτι ἡ κρίσις σου δὲν συμβαδίζει μετὰ τῆς μνήμης σου.

ΛΕ'. Αἱ δυστυχίαι καθ' ἑαυτοὺς εἶναι μικραὶ ὀπότεν ἐξεύρωμεν νὰ ὑποφέρωμεν αὐτάς, οὐδὲ γίνονται μεγάλαι εἰμὴ καθόσον λυπούμεθα δι' αὐτάς.

ΛΣ'. Διὰ νὰ ἦναί τις εὐχαριστημένος ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Τὰ περιττά εἶναι ἀνοφελῆ, καὶ πολλάκις προξενοῦσι πλειοτέραν βλάβην παρὰ ὠφέλειαν. Ἀναγκαῖον δὲ ἐννοῶ ὅ,τι ἀρμόζει εἰς τὴν θέσιν σου, καὶ εἰς τὸν ὅποιον κατέχεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ βαθμόν. Πᾶν τὸ περιττεῦον ἐνδέχεται νὰ σοὶ ἐμπνεύσῃ φρονήματα οὐχὶ ἀξιώματα.

(ἀκόλουθεῖ).

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΕΟΥΘ

ἢ τὰ ἥθη τοῦ αἰῶνος ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ

ὑπὸ Ἰακώβου Γ. Πιτζιπίου. (1)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Κεφάλαιον Α'.

Ὁ Καλλίστρατος Εὐγενίδης καὶ ὁ Πίθηκος Ξούθ.

Ὁ Καλλίστρατος Εὐγενίδης, ἀγωνιστῆς καὶ τραπεζίτης, ἐνομίζετο ὁ πλουσιώτερος, εὐφύεστερος, πολυμαθέστερος καὶ εὐγενέστερος νέος τῶν Ἀθηνῶν· ἐπιστρέψας κατὰ τὸ ἔτος 1844 ἐκ τῶν ἀνα πάσαν τὴν πεφωτισμένην Εὐρώπην σπουδαίων καὶ μακρῶν αὐτοῦ περιηγήσεων, ὅπου εἶχε διδαχθῆ ἐν θραχεῖ διαστήματι χρόνου ὅλα τὰ φιλολογικὰ, φιλοσοφικὰ, ἐπιστημονικὰ, καὶ πολιτικὰ μαθήματα, τὰς ὠραίας τέχνας καὶ πολλὰς παλαιὰς καὶ νέας γλώσσας, κατῴκει ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἑλλάδος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος πλησίον τῶν Ἀνακτόρων, περιμένων τὴν ἀφρευκτὸν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ δυνηθῆ νὰ ὠφελῆσῃ διὰ τῶν ὑψηλῶν γνώσεων, τῶν ἐξόχων ἀρετῶν καὶ τῆς μεγάλης αὐτοῦ πείρας τὴν πατρίδα, τὸ ἔθνος, τὴν ἀνατολήν καὶ δύσιν καὶ ὅλην τὴν οἰκουμένην.

Κατὰ τὴν εἰς Ἀγγλίαν διατριβὴν αὐτοῦ εἶχεν ἀγοράσει εὐφυᾶ τινα πίθηκον ἐκ τοῦ γένους τῶν Ὀραγκουτάνων, ὀνομαζόμενον Ξούθ, τὸν ὅποιον ὁ πρῶτος αὐτοῦ δεσπότης, εἰς τῶν σφόδρα πλουσίων καὶ περιφανῶν λόρδων τοῦ τόπου, εἶχε τόσον ἐξημερώσει, ὥστε μετεχειρίζετο αὐτόν κατ' Ἀγγλικὴν ἰδιοτροπίαν ὡς θαλαμηπόλον, ἐνασμενιζόμενος νὰ συνεννοῆται μετ' αὐτοῦ διὰ σχημάτων καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις, ἕνεκα τῆς μεγάλης ἀποστροφῆς τὴν ὁποίαν ὁ εὐγενὴς λόρδος ἠσθάνετο ὁσάκις ἠναγκάζετο νὰ ταπεινωθῆ εἰς τὸ νὰ ἐκφράσῃ τὰς θελήσεις αὐτοῦ

διὰ τοῦ λόγου πρὸς τοὺς ὑπηρετάς τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους· στιγματῆσας δὲ ποτε ὁ ῥηθεὶς λόρδος κατὰ τὸν Αὐγουστον μῆνα μετὰ τινος Κόμητος ἐκ τῶν φίλων αὐτοῦ, ὅτι εἰς τὰς 28 τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς δὲν θέλει βρέξει εἰς Λονδῖνον καὶ ψευθεὶς τῆς ἐλπιδος, διότι δι' ὅλης ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἔπεσε ῥαγδαία βροχὴ, ὁ λόρδος μὴ καταδεχόμενος νὰ φανῆ, ὅτι ἐνικήθη πληρόνων πρὸς τὸν Κόμητα τὰς δέκα λίρας, τὰς ὁποίας εἶχον προσδιορίσει ὡς πρόστιμον τοῦ στιγήματος, ἀπηγγονίσθη τὴν νύκτα ἀπ' ἐνὸς τῶν στύλων τῆς κλίνης αὐτοῦ· ἕνεκα τούτου ὁ θαλαμηπόλος Ξούθ, πωληθεὶς κατὰ τὴν γενομένην δημοπρασίαν τῶν πραγμάτων τοῦ ἀπηγγονισθέντος Λόρδου, μετέβη εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ εὐγενεστάτου ἡμῶν συμπολίτου.

Ἄν δὲ καὶ γενικῶς οἱ Ὀραγκουτάνοι διακρίωνται μετὰ τῶν ἄλλων εἰδῶν τῶν πίθηκων διὰ τῆς μεγάλης αὐτῶν πρὸς τὸν ἀνθρωπινὸν ὁμοιότητος, ἀλλ' ἡ ὁμοιότης αὕτη ἀπεκαθίστατο ἔτι μᾶλλον καταπληκτικωτέρα ἐπὶ τοῦ πίθηκου Ξούθ, ἕνεκα τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ μορφῆς, τοῦ μεγέθους τοῦ σώματος, τοῦ βαθμοῦ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων καὶ τῶν ἐξαισίων προτερημάτων τοῦ ζώου τούτου· ὁ πίθηκος Ξούθ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐνεδύετο μακρὸν φόρεμα, ἐφόρει πέδιλα, καὶ ἔφερον εἶδος πῆλου ἐπὶ τῆς κακοεσχηματισμένης αὐτοῦ κεφαλῆς· αὕτη δὲ καὶ ἡ ῥυπαρὰ καὶ δασύτριχος μορφή τοῦ

(1) Ἐπειδὴ καὶ τὸ σύγγραμμα τοῦτο θέλει τυπωθῆ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον, ἀπαγορεύεται πάσα μετατόπισις αὐτοῦ.

προσώπου αὐτοῦ, αἶ τε μαλλώδεις καὶ εἰς ὄξεις ὄνυχας ἀπολήγυσαι αὐτοῦ χεῖρες καὶ ἡ παντελής ἐλ-
λειψίς τοῦ λόγου ἦσαν σχεδὸν τὰ κυριώτερα χαρι-
κτηριστικά, τὰ διακρίνοντα τὸ ἄλογον τοῦτο ζῶον
ἀπὸ τοῦ κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν πλάσματος
τῶν χειρῶν τοῦ δημιουργοῦ.

Ἄλλ' ἀφοῦ εἶπομεν τσαῦτα περὶ τοῦ πιθήκου
Ξούθ, ἤθελεν εἶσθαι ἄδικον νὰ μὴ εἰπωμέν τι καὶ
περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ εὐγενεστάτου αὐτοῦ δεσπό-
του, μάλιστα ἐν τῷ τῷ γενεαλογικῷ δένδρον τοῦ
Καλλιστράτου Εὐγενίδου δὲν εἶναι οὔτε ὑψηλότερον,
οὔτε μᾶλλον πολὺκλονον παρὰ τὸ τοῦ πιθήκου Ξούθ
διότι ὁ πατήρ αὐτοῦ ἀγωγιάτης ἐκ Τραπεζοῦντος,
ὠνομάζετο ἀπλῶς Γιάννης ἀγωγιάτης Τρα-
πεζοῦντιος· πλοῦτητας δὲ ἀνεπίστως κατὰ τὴν
Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν, ἀπέστειλε τὸν μονογενῆ
αὐτοῦ υἱὸν Κώλιαν εἰς Εὐρώπην, διὰ νὰ ἐξευγενισθῆ
καὶ φωτισθῆ· δύο δὲ μῆνας μετὰ τὴν εἰς Ἀθήνας
ἐπιστροφὴν τοῦ Κώλια, ὁ Γιάννης ἀπέθανεν ἀφήρας
αὐτὸν κληρονόμον μεγάλης χρηματικῆς καὶ κτη-
ματικῆς περιουσίας.

Ὁ Κώλιας λοιπὸν τοῦ Γιάννη ἀγωγιάτου Τρα-
πεζοῦντιοῦ κατὰ τὴν ἐν τῇ πεφωτισμένῃ Εὐρώπῃ
περιήγησιν αὐτοῦ, ἐνόμισε κατάλληλον νὰ μεταβά-
λῃ ἐπὶ τὸ εὐγενικώτερον τὸ μὲν Κώλιας, εἰς τὸ
Καλλίστρατος, τὸ δὲ Γιάννης, εἰς τὸ Εὐ-
γενίδης, τὸ δὲ ἀγωγιάτου, εἰς τὸ ἀγω-
νιστοῦ, καὶ τὸ Τραπεζοῦντιος εἰς τὸ
Τραπεζίτης· καὶ οὕτως ἐσφρηλάτησε θαυμα-
σίως τὸ ὄρατον αὐτοῦ ὄνομα, Καλλίστρατος
Εὐγενίδης Ἀγωνιστῆς καὶ Τραπεζίτης·
ὑπὸ δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχε γνωστὸς εἰς ὅλον τὸν
ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους κόσμον, καὶ ὑπὸ τοῦτο
τὸ ὄνομα ἐξύμνουν οἱ Ἐφημεριδογράφοι τῆς πρωτευ-
ούσης τὰς πατρογονικὰς σπανίας αὐτοῦ ἀρετὰς, ὁσά-
κις ἐπλήρωνεν ἀνὰ 30 λεπτὰ τὸν στίχον εἰς μετρη-
τά, καὶ τακτικῶς τὴν ἑξαμηνιαίαν αὐτοῦ συνδρομὴν.

Ὁ Καλλίστρατος λοιπὸν ἐκπαιδευθεὶς εἰς τὴν πε-
φωτισμένην Εὐρώπην, ἔχων πλῆρες κάλλους, εὐγε-
νείας καὶ ἡρώϊσμοῦ ὄνομα καὶ ἐξοδεύων ἀφθόνως τὰ
χρήματα τοῦ μακαρίτου πατρὸς αὐτοῦ Γιάννη, εἰ-
σήχθη λίαν εὐκόλως καὶ ἀμέσως εἰς ὅλας τὰς συνα-
ναστροφὰς τῶν Ἀθηνῶν, παρευρίσκατο εἰς ὅλους

τοὺς χοροὺς τῆς αὐλῆς καὶ προσεκαλεῖτο εἰς ὅλα τὰ
διπλωματικά γέυματα τῶν ὑπουργῶν καὶ ξένων
πρέσβων· ὅλοι δὲ οἱ μεγάλοι πολιτικοὶ τῆς πρω-
τεύουσας (καὶ μάλιστα οἱ Εὐρωπαῖοι) ἐθαύμαζον
ἐκάστοτε τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀγχίνουαν, τὰς ὑψη-
λὰς γνώσεις καὶ τὴν εὐγενῆ συμπεριφορὰν, καὶ προ-
σέθεσαν εἰς τὸ σχοινοτενὲς ὄνομα τοῦ Καλλιστράτου
τὴν προσηγορίαν le genie θεος, ὁ π ε ρ ι ν ο ὗ σ τ α -
τος Ἑλλην· καὶ ἀληθῶς δὲν ὑπῆρχεν ἔθιμον, ἡ
συρμὸς Εὐρωπαϊκός, τὸν ὁποῖον ὁ Καλλίστρατος νὰ
μὴν ἐμιμῆτο ἀμέσως, καὶ μάλιστα νὰ μὴ φέρῃ εἰς
τὸ ἄκρον τῆς τελειότητος· οἱ βράπται, οἱ ὑποδημα-
τοποιοὶ, οἱ κουρεῖς, οἱ μυρμηνοὶ, οἱ πιλοποιοὶ, καὶ αἱ
πλύστραι τῶν Ἀθηνῶν ἴσταντο αἰετοεὶ ἐκατέρω-
θεν τῆς ὁδοῦ, ὁσάκις τὸ βαρόμετρον τοῦτο τοῦ δυτι-
κοῦ συρμοῦ διέβαινε, διὰ νὰ παρατηρήσωσιν αὐτὸν
ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, νὰ περιεργασθῶσι καὶ
μυρισθῶσι, καὶ οὕτω νὰ κανονίσωσι πάσας τὰς πρά-
ξεις καὶ ἐπιχειρήσεις αὐτῶν· διὰ κοινῆς γνωμοδοτή-
σεως διορίσθη προστάτης τοῦ θεάτρου, πρόεδρος τῆς
φιλαρμονικῆς ἐταιρείας, ἔφορος τῆς λέσχης, ῥυθμι-
στῆς τοῦ Ἱπποδρομίου, κανονιστῆς τῶν δημοσίων
ἐορτῶν καὶ γενικὸς κοσμητῶν καὶ εἰσηγητῆς ὄλων
τῶν χορῶν τῆς πρωτεύουσας· καὶ δικαίως ἤθελεν
ὁμοίωσι τις τὸν Καλλίστρατον πρὸς ἡθικὸν βορβο-
ροράγον, τὸν ὁποῖον ἡ δυτικὴ φιλοκαλία ἐβρίβεν ἐπὶ
τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ καθαρῆσιν τὸ κλασικὸν τοῦτο
ἔδαφος ἀπὸ μικρῶν τινῶν ἀπηρχαιωμένων κηλίδων,
τὰς ὁποίας δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἐξαιψώσωσιν ἡ ὑπὸ
τῶν περιφθῶν διαχειριστῶν τοῦ δανείου ἐπινοηθεῖ-
σα Εὐρωπαϊκὴ διάπλασις καὶ ἐπεξεργασία τῶν ἀ-
μόρφων καὶ ἀκατεργάστων Ἑλληνικῶν ἡθῶν.

Ἄλλὰ καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν θαλάμων τῆς οἰ-
κίας τοῦ Καλλιστράτου ὑπῆρχε κεκοσμημένον διὰ τῆς
λεπτομερεστεράς ἀπομιμήσεως τῶν εὐγενῶν κληρο-
νομιοῦχων νέων τῆς δύσεως· ἡ αἴθουσα, ἡ θάλαμος
τῆς ὑποδοχῆς, περιεῖχε Γαλλικὰ ἀνακλινητήρια ἐκ
μεταξοχρόνων ὑφασμάτων, Ἀμερικανικὰς αἰώρας,
Ἀγγλικούς καθρέπτας, Μαροκηνοὺς τάπητας, καὶ
κατὰ μέσον μεγάλην στρογγύλην τράπεζαν ἐξ ὠ-
ραίου μαρμάρου τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καρράρας, ἐπὶ τοῦ
κέντρου τῆς ὁποίας ἴστατο ὡς πυραμῖς ὀλόχρυσος
Περσικὴ καπνοσύριγγ ἐκ Κιναϊκοῦ λευκαργίλου· περὶ

δὲ τὸ ἀνατολικὸν τοῦτο μαυρωλεῖον ἔκειντο διάφο-
ρα χρυσοδεμένα βιβλία εἰς Κιναϊκὴν, Σανσκριτικὴν,
Μογγολικὴν, καὶ Βερμανικὴν γλῶσσαν, πρὸς ἀνά-
γνωσιν καὶ διασκέδασιν τῶν παρευρισκομένων φίλων
εἰς τὰς ἐσπερινὰς συναναστροφὰς τοῦ Καλλιστρά-
του· ἀπέναντι δὲ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης ἐκρέματο
μεγάλη εἰκὼν, ἔχουσα ὕψος μὲν πέντε πηγῶν, πλά-
τος δὲ περίπου ἑπτὰ, παριστώσα διὰ ζωηροτάτων
χρωμάτων ἄνδρα ὑψηλοῦ ἀναστήματος, φέροντα
πλατυτάτην φουστάνελαν, ἐπὶ δὲ τῶν ὤμων χρυσᾶς
Εὐρωπαϊκῆς ἐπωμίδας ἀρχιστρατήγου καὶ ἔχοντα
τὸ στήθος κεκαλυμμένον ὑπὸ πλήθος Εὐρωπαϊ-
κῶν παρασήμων· ὁ παριστώμενος οὗτος ἦρος εἰς
μὲν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐκράτει ῥομφαίαν, δι' ἧς ἐφαί-
νετο θερίζων τοὺς πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ κειμένους
Ἰθιωμανοὺς, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἐφαίνετο στηρί-
ζων ἐπὶ τινος φρουρίου τὴν κυανόλευκον Ἑλληνικὴν
σημαίαν· κάτωθεν δὲ τῆς εἰκόνης ὑπῆρχε γεγραμ-
μένη χρυσοῖς γράμμασιν ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή « ὁ ἦρος
πατήρ μου ἀνεψῶν πρῶτος τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας
ἐπὶ τοῦ φρουρίου τῶν Θερμοπυλῶν, κατὰ διαταγὴν τῆς
Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, τῷ πρώτῳ εἰσι καὶ
μητὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως. » Παρὰ δὲ τὴν
εἰκόνα ταύτην ἐκρέματο ἄλλη μικροτέρα παριστώ-
σα εὐγενῆ κυρίαν ἐνδεδυμένην λαμπρὰ Εὐρωπαϊκὰ
φορέματα, ἀνακειλιμένην ἐπὶ χρυσοῦφάντου θρόνου,
κρατοῦσαν βιβλίον εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἀναγινώσκου-
σαν μετὰ προσοχῆς· κάτωθεν δὲ τῆς εἰκόνης ταύτης
ἐφαίνετο ἡ ἐπιγραφή « ἡ ἐκ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκο-
γενείας Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογενήτου καταγομι-
νη μήτηρ μου, ἀναγινώσκουσα τὴν ὑπὸ τῆς ἐξαδέλφης
αὐτῆς Δουκίσσης Ἀμπραντῆς ἱστορίαν τοῦ Ναπο-
λέοντος. »

Διάφοροι δὲ ἄλλαι πλουσίως περιεχρυσωμέναι
εἰκόνες, παριστώσαι τὰ καταπληκτικώτερα συμ-
βάντα τῆς ἱστορίας τῆς Χαλιμάς καὶ τοὺς λαμπρο-
τέρους ἄθλους τοῦ Δονκιότου, ἐκάλυπτον τοὺς διὰ
τῶντριῶν χρωμάτων τῆς Γαλλικῆς σημαίας χρω-
ματισμένους τοίχους τῆς αἰθούσης· διότι ὁ νέος, τὸ
λέγομεν ἐν παρόδῳ, ἠγάπα πολὺ τοὺς Γάλλους, κυ-
ρίως διὰ τὸ πολυχρῶματον αὐτῶν.

Ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν θαλάμων τὸ μὲν σπουδαστή-
ριον περιεῖχε λαμπρὰν βιβλιοθήκην, ἐμπεριέχουσαν

διάφορα χρυσοδεμένα βιβλία· μετὰ δὲ τῶν ὠραίων
ἐρμαρίων τοῦ σπουδαστηρίου τούτου ὑπῆρχε μάλιστα
ἐν, τὸ ὁποῖον ὁ Καλλίστρατος εἶχεν ἀγοράσει εἰς Παρι-
σίους κατὰ τινὰ δημοπρασίαν χρεωκοπήσαντός τινος
ἐμπόρου, κατεσκευασμένον ἐκ λευκοῦ ἰβένου καὶ
φέρων μεγάλην κεχρυσωμένην ἐπιγραφὴν, κρατουμέ-
νην ὑπὸ δύο ἀναγλύφων παριστῶντων, τοῦ μὲν τὸν
κερδῶν Ἑρμῆν, τοῦ δὲ τὸν Ποσειδῶνα καὶ λέγουσαν
« ἰδιαίτερα συμφέροντα καὶ λογαριασμοὶ » ὑπὸ δὲ
τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὁ Καλλίστρατος ἐπρόσθεσε
« Καλλιστράτου Εὐγενίδου ἀγωνιστοῦ καὶ τραπέζιτου
ἀγαθῆ τέχης » καὶ προσδιώρισε τὸ ὠραιότατον τοῦτο
ἐρμαρίον διὰ τὰ συγγράμματα τῆς ὑψηλῆς διπλω-
ματείας, τὰ ὁποῖα εἶχε παραγγείλει εἰς διαφόρους
βιβλιοπώλας τῆς νέας Γαβύρας τῶν Παρισίων· ἀλλ'
ἐπειδὴ αἱ μὲν θῆκαι τοῦ πολυτίμου ἐρμαρίου ἦσαν
χαμηλαί, τὰ δὲ ῥηθέντα συγγράμματα σταλέντα
εἰς Ἀθήνας πρὶν νὰ προφθάσῃ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Καλ-
λιστράτου, δι' ἧς ἔπεμπε τὸν ἕξαμον τοῦ ὕψους τῶν
παραγγελλθέντων βιβλίων, τὰ συγγράμματα, λέγο-
μεν, ταῦτα ἦσαν τὰ μὲν εἰς φύλλον, τὰ δὲ εἰς μέγα
τέταρτον, τὰ δὲ διαφόρων μεγεθῶν, ὁ Καλλίστρα-
τος ἐξοικονόμησεν εὐστόχως τὴν δυσκολίαν ταύτην,
κόψας δι' ἐπιτηδείου τεχνίτου τὸ ἐξέχον μέρος τῶν
βιβλίων καὶ ἰσομετρήσας αὐτὰ κατὰ τὸ ἐμβαδὸν
τῶν θέσεων τοῦ πολυτίμου ἐρμαρίου· τὰ δὲ ἀποκο-
πέντα ἐκ τῶν βιβλίων τούτων τεμάχια συνέλε-
ξεν εἰς ἕτερον ἐπίσης κομψὸν ἐρμαρίον, ἐπιθέτας
τὴν ἐπιγραφὴν « λείψανα ἀρχαιοτήτων », πέραν δὲ τοῦ
ἀρχαιολογικοῦ τούτου ἐρμαρίου, ἐκρέ-
μαντο ἐπὶ τοῦ τοίχου διάφορα ἄλλα ἀρχαιολογικά
πολύτιμα πράγματα φέροντα τὴν ἐπιγραφὴν τὴν
ὁμματοῦ ἄλεια τοῦ Ὀμήρου, ἡ ταμβά-
κοθήκη τοῦ Σωκράτους, αἱ ἐπωμίδες
τοῦ Φωκίωτος, ἡ καπνοσύριγγ τοῦ Πει-
σιστράτου, τὰ ὑποδήματα τοῦ Διογέ-
νου, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ἀγορασθέντα ὑπὸ
τοῦ χάριν τοῦ συρμοῦ φιλαρχαιολόγου Καλλιστρά-
του κατὰ τὴν εἰς τὴν Εὐρώπην διατριβὴν αὐτοῦ.

Ὁ θάλαμος τοῦ πραινοῦ κλλωπισμοῦ τοῦ Καλ-
λιστράτου ἦτον ἐπίσης κομψὸς καὶ ὠραίος· τέσσα-
ρες ὑπερμεγέθεις καθρέπται ἐστόλιζον τοὺς τέσσα-
ρας τοίχους αὐτοῦ· ἐμπροσθεν δὲ ἐκάστου καθρέπτου

ἴστατο μεγάλη τετράπλευρος μαρμαροσκέπαστος τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἴσταντο ἀναμῖξ ἀγάλματα τῆς Παφίας Θεᾶς, τοῦ Πανός, τοῦ Πριάπου, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἄλλων θεοτήτων τῆς ἀρχαιότητος, διάφορα εἶδη νευροσπάστων ἐξ ἀργίλλου, παριστιῶντων πίθηκους, γαλαῖς, κύνας, γελοιοποιὰ σχήματα νάνων καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἀγγεῖα πλήρη ἀνθῶν καὶ πλήθος ληκύθων πεπληρωμένων ἐκ τῶν εὐωδωτέρων ἀρωμάτων τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας.

Εἰς δὲ τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ θαλάμου τούτου ὑπῆρχον τέσσαρα ὠραῖα ἐρμάρια ἐμπεριέχοντα τὰ διάφορα φορέματα τοῦ Καλλιστράτου· κατὰ δὲ τὸ μέσον τοῦ θαλάμου ὑψοῦτο εἶδος τις ἀναλογεῖου ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐνίπτετο καὶ ἐκαλλωπίζετο ὁ Καλλίστρατος. Αἱ δὲ διάφοροι θέσεις τοῦ ἀναλογεῖου τούτου περιεῖχον διάφορα ψαλίδια, ἀπόμακτρα, κτένια, βελονίδας, ὠτογλυφίδας, ὠνωχορίνας, λαβίδας, δοχεῖα, πινάκια, σάπωνας, ὀξειδία, ὀδοντοκόνοι, πίτυρα, πηλοῦς, μυρέλαια καὶ ἐπὶ πᾶσι μικρὸν τετράγωνον προσκεφάλαιον ἐκ χρυσοῦφραντου μεταξωχνόου ὑψήσματος ἐρυθροῦ χρώματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειντο σταυροειδῶς θεταμμένα δύο πεπαλαιωμένα ξυράφια, τὰ ὁποῖα ὁ Καλλίστρατος ἐδείκνυεν εἰς ὅλους τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸν, λέγων ὅτι εἶναι τὰ ξυράφια, δι' ὧν ἐξυρίζετο ὁ μέγας κατακτητῆς τοῦ κόσμου, ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος, καὶ τὰ ὁποῖα εἶχε κατορθώσει ν' ἀποκτήσῃ εἰς Παρισίους πληρόνων μόνον δέκα χιλιάδας φράγκα, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἤθελε συγκατανεύσει νὰ παραχωρήσῃ εἰς οὐδένα οὐδ' ἀντὶ μεγάλων θησαυρῶν διὰ τὸ πολῦτιμον τῆς καταγωγῆς αὐτῶν.

Ὁ κοιτῶν, τὸ ἐστιατόριον καὶ οἱ λοιποὶ θάλαμοι τῆς οἰκίας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῶν ἀνακτόρων τοῦ Καλλιστράτου ἦσαν κεκοσμημένοι ἐπίσης λαμπρῶς καὶ μετὰ μεγάλης Εὐρωπαϊκῆς φιλοκαλίας, μεθ' ἧς ἀναμιγνόμενα, φυσικὰ τινα ἔθιμα καὶ ὀρέξεις τῆς παλαιᾶς πατριδος τοῦ Καλλιστράτου, ἀπεστέλουν ἐντελὲς δαῖγμα τῆς ὀνομαζομένης ἀνατολικῆς φιλοκαλίας, τὴν ὁποίαν οἱ εὐγενεῖς Εὐρωπαῖοι μετὰ τὸσαύτης σπουδῆς ἀπομιμοῦνται, συγκλύθοντες οὕτως εὐφυῶς καὶ ἐναρμονίως διὰ τῆς τερατιώδους ταύτης ἀναμίξεως τὰ τοσοῦτον ἀλλήλων ἀφροσύνα.

Ὁ ἡμερούσιος βίος τοῦ Καλλιστράτου ὑπῆρχεν

ἐπίσης αὐστηρῶς κανονισμένος κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν εὐγενῶν τῆς δύστεως νέων· ἐγειρόμενος τῆς κλήνης περὶ τὰς ἑννέα πρὸ μεσημβρίας παρουσιάζετο ἐνώπιον τῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ εἰκόνας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐπακολουθούσης αὐτὸν πάσης τῆς ἐαυτοῦ θεραπείας, ἧς προηγεῖτο ὁ πίθηκος Ξοῦθ, καὶ ἠσπάζετο μετὰ κατανύξεως τὴν πατρικὴν χεῖρα· ἀκολουθῶς δὲ ὁ πίθηκος Ξοῦθ, καὶ οἱ λοιποὶ ὑπηρετῆται γονατίζοντες ἐνώπιον τῆς εἰκόνας καὶ διασταυροῦντες τὰς χεῖρας, ἠσπάζοντο μετ' εὐλαβείας τὸν πόδα τοῦ πρωταγωνιστοῦ ἥρωος τῆς Ἑλλάδος· εἶτα δὲ μετεφέροντο καὶ ἔπραττον τὰ αὐτὰ καὶ ἐνώπιον τῆς εἰκόνας τῆς ἐνδόξου ἀπογόνου τῶν Πορφυρογενήτων· μετὰ δὲ τὴν ἐθιμοταξίαν ταύτην, οἱ μὲν λοιποὶ ὑπηρετῆται ἀπῆρχοντο μετὰ σιωπῆς ἕκαστος εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ, ὁ δὲ Καλλίστρατος μετὰ τοῦ θαλαμηπόλου Ξοῦθ μόνου εἰσῆρχετο εἰς τὸ καλλωπιστήριον, ὅπου ἀφοῦ ἐξυρίζετο διὰ τῶν περιφήμων ξυραφίων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐνίπτετο, ἐκαθάριζεν ἐπιμελῶς τοὺς ὄνυχας, ἔτριβε τοὺς ὀδόντας, καὶ ἀπέσπα δι' ἀργυρᾶς λαβίδος τινὰς τρίχας ἐκ τοῦ μετώπου καὶ τῶν μυκτῆρων αὐτοῦ, καὶ ἤλειφε τὴν κεφαλὴν διὰ μύρων καὶ ἄλλων διαφορῶν ἀρωματικῶν. Καθ' ὅλην δὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην, παρατεινομένην πολλάκις μέχρι μεσημβρίας, ὁ πίθηκος Ξοῦθ ἴστατο γονυπετῆς κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας καὶ προσφέρων ἕκαστοτε μετὰ σιωπῆς εἰς τὸν εὐγενῆ αὐτοῦ δεσπότην τὸ ἀναγκαιῶν ἀπόμακτρον, ἢ μῦρον· μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας ταύτης ὁ Καλλίστρατος μεταβαίνειν εἰς τὸ ἐστιατόριον ἔκαμνε τὸ ὑπ' αὐτοῦ ὀνομαζόμενον ἀποκαλλωπιστήριον πρόγευμα καὶ μετὰ ταῦτα καταβαίνων τῆς οἰκίας εἰσῆρχετο εἰς τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ ἄμαξαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἐξωγραφισμένα τὰ οἰκογενειακὰ παράσημα, ἔχων ὀπισθεν τῆς ἀμάξης δύο ὑπηρετάς, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἔφερε στολὴν λοχαγοῦ τῆς φάλαγγος. ὁ δὲ χρυσοῦφραντον Εὐρωπαϊκοῦ ὑπηρετοῦ στολὴν, καὶ ἀπῆρχετο πρὸς ἐπίσκεψιν ἕκαστου τῶν ὑπουργῶν καὶ Εὐρωπαϊκῶν πρέσβων. Ἀφοῦ δὲ διεπραγματεύετο ἐκεῖ ὅλα τὰ μεγάλα πολιτικὰ συμφέροντα τῆς ἡμέρας, διευθύνετο πρὸς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ τοῦ Αἰόλου, ὅπου κατῴκει μετὰ τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς οἰκογενείας ἡ ὠραία Σουλτανίτζα, βασίλισσα

τῆς καρδίας τοῦ Καλλιστράτου· διαμένων δ' ἐκεῖ μέχρι τῆς τετάρτης μετὰ μεσημβρίαν διηγείτο πρὸς αὐτὴν ὅσα ὠμίλησε μετὰ τῶν ὑπουργῶν καὶ ξένων πρέσβων, καὶ συσκεπτόμενος καὶ λαμβάνων τὰς ὁδηγίας αὐτῆς περὶ τοῦ μεγάλου μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ὅπου εἰσερχόμενος εἰς τὸ καλλωπιστήριον ἔκαμνε τὸν ὀνομαζόμενον καλλωπισμὸν τοῦ γεύματος, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγευματίζεε μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, ἐὰν δὲν ἦτο προσκεκλημένος παρὰ τινι Εὐρωπαϊκῶ πρέσβει.

Μετὰ δὲ τὸ γεῦμα ὁ Καλλίστρατος, ἀφοῦ συνδιελέγετο ὀλίγον μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, μετέβαινε εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου ἐξαπλούμενος ἐπὶ σκίμποδος καὶ καπνίζων μακρὰν πίππαν ἠκροάζετο τὸν γραμματεῖα αὐτοῦ Μαρκέζοδελατουρναμπρόσσαν (Marquis dela Tournebroche) εὐγενῆ Γάλλον, ὅστις ἰστάμενος ὄρθιος ἐνώπιον τοῦ Καλλιστράτου, ἤρχιζε τὴν ἀνάγνωσιν ὄλων τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων καὶ ἐπιστολῶν ὅσα, ἐλάμβανε κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, μέχρις οὗ ἀποκοιμιζομένου τοῦ Καλλιστράτου, ὁ μὲν γραμματεὺς αὐτοῦ διέκοπτε τὴν ἀνάγνωσιν δι' ἐπιτακτικῶν νεύματος τοῦ πάντοτε παρευρισκομένου ἀρχιθαλαμηπόλου Ξοῦθ, καὶ παραδίδων εἰς τὸν πίθηκον ὅλα τὰ ἀναγνωσθέντα καὶ μὴ, ἐγγραφα, ἐξήρχετο ἠσύχως, ὁ δὲ Ξοῦθ συλλέγων τὰ πάντα περιτύλισσεν ἐπιμελῶς, καὶ κλείων τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τοῦ Καλλιστράτου κατήρχετο εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ κάμῃ τὰς ἀπαντήσεις, ἧτοι νὰ καύσῃ αὐτὰ, κατὰ τὴν ῥητὴν αὐστηρὰν διαταγὴν τοῦ Καλλιστράτου, πρὸς διατήρησιν τῶν ἐν αὐτοῖς δημοσίων καὶ ἀτομικῶν ἀπορρήτων τοῦ μεγάλου ἀνδρός· μολοντίως ἐπιτοπλεῖστον ὁ πίθηκος, γαργαλιζόμενος, φαίνεται, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τῶν φαγητῶν, ἀντὶ νὰ καύσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος, περὶδίδεν εἰς τὸν Ἰσπανὸν παραμάγειρον Λασμαρίλλας (Las—Marillas) ἐλάμβανε παρὰ τούτου ἐπὶ πίνακος τὴν μερίδα τῆς τροφῆς αὐτοῦ, καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὸν κῆπον τῆς οἰκίας, ὅπου ἐγευματίζεν ἠσύχως· ὁ δὲ παραμάγειρος νομίζων ἄσωτειαν τὸ νὰ καίωνται καθ' ἕκαστην τόσα χαρτῖα, ἐπῶλει αὐτὰ εἰς τοὺς παντοπώλας πρὸς ἐξήκοντα λεπτὰ τὴν ὁκίαν.

Ὁ πίθηκος Ξοῦθ ἀφοῦ ἐγευματίζεν, ἐπέστρεφε καὶ ἴστατο ὄρθιος ἔξω τῆς θύρας τοῦ θαλάμου τοῦ Καλλιστράτου, ἔχων προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸ ἀντικρὺ αὐτοῦ μέγα ὠρολόγιον· ἄμα δὲ ὅτε ἐσημαινεν ἡ ὀγδόη ὠρα, εἰσῆρχετο ἀμέσως εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἐξυπνίζε τὸν δεσπότηναυτοῦ, ὅστις ἐγειρόμενος ἐξυρίζετο καὶ ἔκαμνε τὸν παρ' αὐτοῦ ὀνομαζόμενον ἔσπερινὸν καλλωπισμὸν, τοῦ ὁποίου τελειωμένου, κατέβαινε, εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἄμαξαν αὐτοῦ καὶ μετέβαινε ποτὲ μὲν εἰς τὴν ἔσπερινὴν συναναστροφὴν τινος πρέσβως, ποτὲ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ Σουλτανίτζας· εἰς δὲ τὰς δύο ἢ τρεῖς μετὰ μεσονύκτιον παρεδίδετο εἰς τὸν νυκτερινὸν ὕπνον μέχρι τῆς ἐρχομένης πρωίας.

Τοιοῦτός τις ὑπῆρχε σχεδὸν ὁ ἡμερούσιος κανονισμὸς τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ περινευστάτου τῶν Ἀθηνῶν νέου.

Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἐξεληθόντος τοῦ Καλλιστράτου, ὁ θαλαμηπόλος Ξοῦθ μείνας μόνος εἰς τὸν θάλαμον τοῦ κυρίου αὐτοῦ, συνέλαβεν, ἀγνοοῦμεν πόθεν κινούμενος, τὴν ιδέα νὰ ξυρίσῃ καὶ αὐτὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· περιβαλὼν λοιπὸν περὶ τὸν τράχηλον τὸ χρυσοκέντητον ὠμόλιον, τὸ ὁποῖον εἶχε κεντήσει διὰ τὸν Καλλίστρατον ἡ ὠραία Σουλτανίτζα, καὶ λαβὼν ἐν τῶν ἐνδόξων ξυραφίων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ στάς ἐνώπιον τοῦ ἀντικρῦ τῆς θύρας καθρέπτου, ἤρχισε τὴν ἐργασίαν ταύτην. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶτε ἐκ τῆς ἀνεπιτηδειότητος τοῦ πίθηκου, εἶτε ἐκ τῆς σκληρότητος τῶν τριχῶν αὐτοῦ, εἶτε καὶ ἐκ τῆς ποιότητος τοῦ σιδήρου ἐθισμένου νὰ ἀποκόρῃ τὰς τρίχας μόνον μεγάλων ἀνδρῶν, ὁ πίθηκος δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ οὐδόλως εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην· κρατήσας λοιπὸν τὸ ἐν ξυράφιον εἰς τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ διὰ τοῦ ἐτέρου.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Ξοῦθ στενοχωρούμενος διὰ τὴν ἀποτυχίαν ἔτριβε διὰ τοῦ δευτέρου ξυραφίου τὸ μέτωπον αὐτοῦ, ἀνοίγει αἴφνης ἡ θύρα τοῦ θαλάμου καὶ ὁ ἀντικρὺ καθρέπτου δεικνύει εἰς τὸν πίθηκον τὸν εἰσερχόμενον αὐτοῦ δεσπότην· ἡ δὲ θεὰ τοῦ Καλλιστράτου ἐνέπνευσε τοσοῦτον φόβον εἰς τὸν πίθηκον, ὥστε νεκρωθεὶς σχεδὸν ἀφήκε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς

ἀμφοτέρα τὰ ξυράφια, τῶν ὁποίων τὰ θρύμματα διεσκορπίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ Καλλίστρατος κυριεύεται ὑπὸ φρικώδους μά-
νιαις βλέπων κατακερματισμένον τὸν πολύτιμον αὐ-
τοῦ θησαυρόν· ὀλόκληρος ἡ Ἑλλάς· πυρπολουμένη καὶ
καταστρεφόμενη, ὀλόκληρος ἡ Εὐρώπη καὶ ὅλος ὁ
κόσμος καταποντιζόμενος, δὲν ἤθελον ἐμπνεύσει εἰς
αὐτὸν τοιαύτην ἀπαρηγόρητον καὶ μανιώδη θλίψιν.
Εἰς τὴν ὄρμην τοῦ πάθους αὐτοῦ ἀρπάζει ἐκ τοῦ πο-
δὸς τὸν πίθηκον καὶ περιστρέφων μανιωδῶς αὐτὸν εἰς
τὸν ἀέρα (διότι αἱ Εὐρωπαϊκαὶ ἠδυπάθειαι δὲν εἶ-
χον εἰσέτι καταστρέψει ἐξ ὀλοκλήρου τὴν φυσικὴν
εὐρωστίαν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀγωγῆχτου Γιάννη) κτυπᾷ
αὐτὸν κατὰ γῆς, τὸν καταπατεῖ διὰ τῶν ποδῶν αὐ-
τοῦ, καὶ τὸ χρυσούφαντον ὠμόλινον, βεβαμμένον εἰς
τὸ αἷμα τοῦ πίθηκου, ἐμπεριδιέται εἰς τοὺς πόδας
τοῦ Καλλίστρατου καὶ καταξοσχίζεται εἰς μυρία
κομμάτια. Ἡ ἀναξιοπάθεια τοῦ θαυμασίου τούτου
καλλιτεχνήματος τῆς ὥριας Σουλτανίτσας ἐρεθίζει
ἔτι μᾶλλον τὸν ἐξημμένον θυμὸν τοῦ Καλλίστρατου,
ὡς ἐκκαίει τὴν πυρκαϊάν τὸ ἐπιχερόμενον εἰς αὐτὴν
ἔλαιον, καὶ ἐνῶ ὁ πίθηκος καθημαγμένος ἐσύρετο
πρὸς τινα γωνίαν τοῦ θαλάμου, ὁ Καλλίστρατος ἀρ-
πάζει βαρεῖαν ῥάβδον καὶ ἀρχίζει νὰ παίη ἐκ νέου
τὸν δυστυχεῖ Ξούθ· ἀφοῦ δὲ ἀρῆκεν αὐτὸν σχεδὸν ἡ-
μιθανῆ, ἐξιμκασμένος καὶ ὁ ἴδιος ὑπὸ τῆς ἀγωνίας καὶ
τοῦ βάρους τῆς θλίψεως αὐτοῦ, ἐβρίβη ἐπὶ τοῦ ἐκῆ
παρακειμένου σκίμποδος, ὅπου διεμεινεν ἀναίσθητος
καὶ ἀκίνητος ἡμίσειαν περίπου ὥραν· μόλις δὲ ἤσθάν-
θη, ὅτι ἐπαναλαμβάνει τὰς δυνάμεις αὐτοῦ, καὶ ἐγερ-
θεὶς ἤρπασε τὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμώμενον ξίφος αὐ-
τοῦ καὶ ὤρμησε νὰ κατακερματίσῃ τὸν δυστυχεῖ
Ξούθ· ἀλλὰ μόλις ὁ Καλλίστρατος εἶχε σύρει τὸ ξί-
φος, ὁ Ξούθ ἐγερθεὶς καὶ στάς ὄρθιος ἐπὶ τῶν ποδῶν
αὐτοῦ « στά σου, λέγει πρὸς αὐτόν, ἄφρων καὶ
μωρὲ νέε! ὡς δοῦλόν σου ἠδύνασο νὰ με
μαστιγώσῃς κατὰ τὴν φαντασίαν σου, ἂν
καὶ πέραν τοῦ δέοντος· ἀλλὰ δὲν σοὶ εἶ-
ναι ἐπιτετραμμένον περισσότερον, οὔ-
τε δύνασαι νὰ ἐξουθενώσῃς τὴν ὕπαρ-
ξίν μου. »

Ἡ ἐκπληξίς τοῦ Καλλίστρατου, ἀκούσαντος τὸν
πίθηκον νὰ λαλῇ ὡς ἄνθρωπος, ἀπελίθωσεν ὅλας

αὐτοῦ τὰς δυνάμεις· τὸ ξίφος ἔπεσεν ἐκ τῆς χειρὸς
αὐτοῦ, καὶ τρέμων ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ
σκίμποδος, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ
τοῦ πίθηκου, ὅστις σοβαρῶς ἰστάμενος ἀντικρὺ τοῦ
Καλλίστρατου, ἀπέμασε τὸ αἷμα τῶν πληγῶν αὐ-
τοῦ διὰ τῶν κομματίων τοῦ ὠραίου ὠμολίνου, τὰ
ὁποῖα ἔβριπτε μετὰ περιφρονήσεως· βαλεῖα δὲ σιωπῆ-
τινῶν λεπτῶν ἐκυρίευσεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου, τὴν
ἔποιαν ὁ Καλλίστρατος, συνελθὼν ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἐκ-
πλήξεως αὐτοῦ, διέκοψε πρῶτος καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς
τὸν Ξούθ « πῶς, λέγει, σὺ ζῶον ἄλογον καὶ ἀναίσθη-
τον, στερημένον λογικοῦ καὶ φωνῆς, ἠδυνήθης νὰ ὀμι-
λήσῃς κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν; ἢ μήπως εἶσα κατα-
χθόνιος δαίμων ἐπὶ τῆ μορφῆν πίθηκου; » « ὄχι, ἀπε-
κρίθη σοβαρῶς καὶ σεῖων τὴν κεφαλὴν ὁ πίθηκος
Ξούθ, » οὔτε δαίμων εἶμαι, οὔτε στερημένος λογικοῦ
καὶ αἰσθημάτων, ὡς σὺ νομίζεις· ποῖος δὲ εἶμαι καὶ
πῶς καὶ διατὶ εὐρίσκομαι ὑπὸ τῆ μορφῆν πίθηκου καὶ
ὑπὸ τῆν δεσποτείαν σου, θέλω σὲ εἰπεῖ αὐριον· διότι ἡ
μὲν ἑμιλία μου θέλει εἶσθαι ἐκτεταμένη καὶ σπουδαία,
ἀμφοτέροι δὲ ἔχομεν χρεῖαν ἀναπαύσεως, σὺ μὲν διὰ
νὰ συνέλθῃς ἀπὸ τῆς ταραχῆς τῆς ἐκπλήξεώς σου, ἐγὼ
δὲ διὰ νὰ περιποιηθῶ τὰς πληγὰς, τὰς ὁποίας ἐπέφε-
ρες μὲν κατ' ἐμοῦ ἀδίκως, ἀλλ' αἵτινες ὑπῆρχε πεπω-
μένον εἰς σὲ μὲν καὶ πολλοὺς ὁμοίους σου ἂν ἄροίξωσι
τὴν ὁδὸν τοῦ λογικοῦ, εἰς ἐμὲ δὲ ἂν ἀναγγείλωσι τὸ
πλησιάζον τέρμα τῆς καταδίκης μου. Ἐν τοσοῦτῳ σὲ εἰ-
δοποιῶ, ὅτι σὲ συμφέρει τὰ μέγιστα νὰ κρύψῃς μετὰ
προσοχῆς τὴν περὶ τῶν σημερινῶν συμβάντων ἐκπλη-
ξίν καὶ ταραχὴν σου καὶ νὰ μὴν ἐμπιστευθῆς εἰς οὐ-
δένα τὴν διήγησιν τῆς παραδόξου ταύτης σκηρῆς.
Ταῦτα λέγων ὁ πίθηκος Ξούθ ἐξῆλθε σοβαρῶς ἀφή-
σας τὸν Καλλίστρατον βυθισμένον εἰς ληθαργικὴν
ἔκστασιν. (ἀκολουθεῖ).

Οἱ μὲν νέοι λέγουσιν αἰετοτε πᾶν ὅ,τι πράττου-
σιν, οἱ δὲ γέροντες πᾶν ὅ,τι ἔπραξαν, οἱ δὲ μωροὶ
πᾶν ὅ,τι μέλλουσι νὰ πράξωσιν.

Ἡ κολακεία ὁμοιάζει τὸ κίβδηλον νόμισμα· τὸ
ὁποῖον ζημιῶν πάντοτε τὸν λαμβάνοντα.

Τῷ ὄντι ζῶον ἔστιν ἄλογον ἄνευ οὐρᾶς καὶ κερά-
των ὁ ἀνεπιστήμων καὶ ἄμουςος καὶ ἄτεχνος· εἰ δὲ
καὶ ζῆ μὴ ποοφαγῶν, τοῦτο ἀγαθὴ τύχη τοῖς ποο-
φάγοις ἔστι ζώοις. (Δ Γαλανοῦ μεταφ. ἐκ τοῦ
Ἰνδοικοῦ)